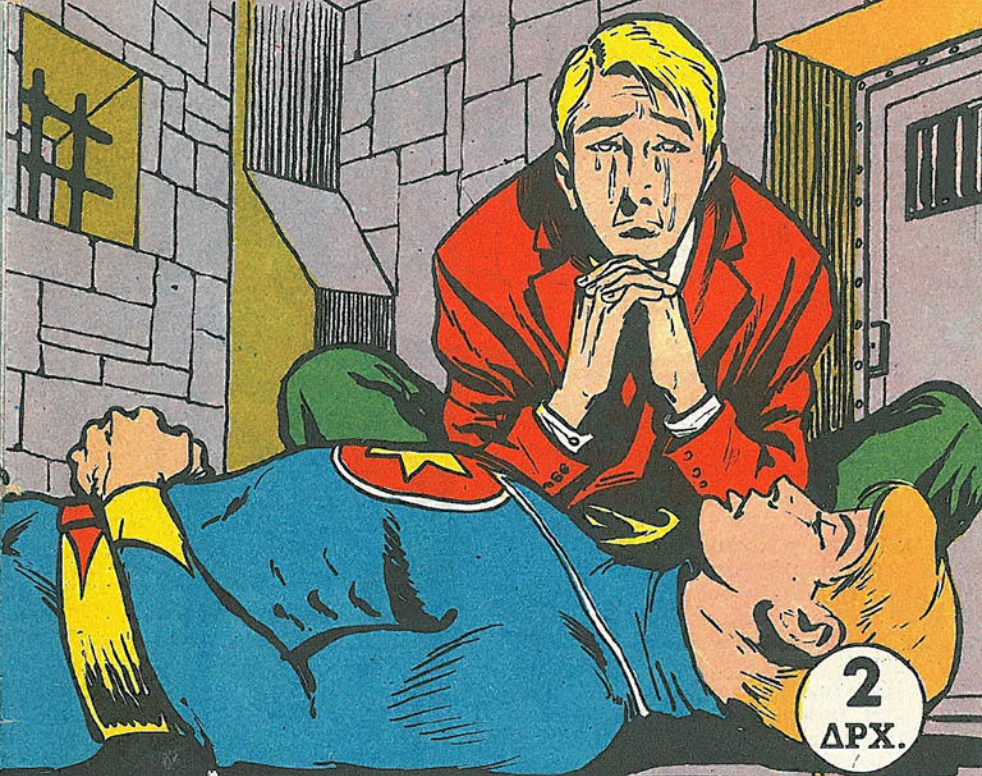

ΠΛΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

6

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΧΡΗΘΕΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Μιά μεγάλη νίκη

ΕΝΑ δόγμαυρο αυτό-κίνητο τρέχει: μές στη νύχτα. Είναι: κλειστό: σαν βαγόνι: καί θωρακισμένο. 'Απ' αυτά που μεταχειρίζονται οι μεγάλες Τράπεζες, γι'α τις χρηματαποστολές. Το άμαξ: όμως αυτό, δεν το οδηγεί κανένας αστυφύλακας με στολή. Ούτε κάθονται: πλάι του άλλοι: ένοπλοι: άντρες. Ούτε στο πίσω μέρος του, βρίσκεται: ψυχή ζωντανή.

"Ενας ηλικιωμένος άνθρωπος με λιγοστά μαλλιά, κάθεται: στο τιμόνι. Είναι: ο διάσημος έπιστήμων του Διαλιστήματος, κ. "Αντόνι Κόλλινς.

Τρέχει πολλές ώρες τώρα, σ' έναν δρόμο που διασχίζει άγριες έρημες. Κι' έξακολουθεί να τρέχει ακόμα. Χαράζει: καί ο σοφός έπιστήμων, δεν έχει: φτάσει: στον προορισμό του.

Κατά τις όκτω τω πρωί, περνάει: τη μεγάλη πόρτα μιας απέραντης φάρμας. Διασχίζει: σχεδόν πέντε χιλόμετρα ακόμα, ώσπου να φτάσει σ' ένα παλιό, ξύλινο οίκημα.

Καθώς φρενάρει εκεί απ' έξω, μέσ' απ' τ' οπί: πετάγονται ένας άντρας κι' έ-

να νεαρό, δμαρφο κορίτσι. Είνα' ο άστυνόμε'ος διευθυντής κ. Ραϊύ Κόλλινς καί ή κόρη του Ντάινα. 'Η νέα ρίχνεται καταχαρούμενη στον λαιμό του παπού της, καθώς έκείνος βγαίνει άπ' τ' άμάξι. Του δίνει δυό σκαστά φιλά στα μάγουλα. 'Ο άστυνόμε'ος χαϊρετάει κ' αυτός εγκάρδια τόν πατέρα του. Στο πρόσωπό του είναι ζωγραφισμένη ή περιέργεια.

— Τί τρέχει λοιπόν; ρωτάει. Ποίος είναι ο λόγος, πούπρεπε νάρθωμε άεροπορικώς άπό χτές τ'ό θράδι, γιά νά είμαστ' έδώ σήμερα τ'ό πρωί;

— Για νά πάρετε μι'ά πολύ μεγάλη χαρά, πα'δι μου!, άποκρίνεται ένθουσιασμένος ο καθηγητής.

Καί χωρίς νά πη τίποτ' άλλο, τρέχει στο πίσω μέρος του άμαξιού. Με γρογές κινήσεις ξεκλειδώνει τή θωρακισμένη πόρτα. Τήν άνοίγει διάπλατα.

'Ο Ραϊύ Κόλλινς καί ή Ντάινα, έχων πλησιάσει.

— Κυττάξετε λοιπόν μέσα!, φωνάζει ο σοφός θρισμβευτικά. Τί βλέπετε; Πατέρας καί κόρη κυττάζουν πραγματικά καί άνασκηκώνουν τούς ώμους. Τ'ό αυτοκίνητο είναι γεμάτο μέ κάτι παράξενα μηχανήματα, τοποθετημένα μέσα σέ είδικές θήκες.

— Τ' έν' αυτά; ρωτάει ο άστυνόμε'ος.

—Τά έξαρτήματα του «Χ—25»!, άποκρίνεται γελα-

στά ο πατέρας του.

'Ο Ραϊύ Κόλλινς άνατηδ'ά ξαφνισμένος.

'Η Ντάινα άφήνει νά τής ξεφύγει μι'ά χαρούμενη κραυγή. Στο πρόσωπό της όμως είναι ζωγραφισμένο τ'ό ίδιο ξάφνισμα μέ τού πατέρα της.

— Δέν... δέν είναι δυνατόν!, μευμουρίζει αυτός ο τελευταίος. 'Αφού...

— 'Αφού... τ'ό κατέστρεψε μέ μι'ά φοδερή έμπρηστική βόμβα, ο τρομερός έχθρός μας! Αυτό δέν θές νά πής, πα'δι μου; λέει συγκινημένος ο έπιστήμων. 'Ε, λοιπόν, μάθε πώς αυτό τ'ό τέρας δέν κατέστρεψε τίποτα περισσότερο, άπό μι'ά φούχτα άχρηστα, παλιά όργανα!

— Δέν καταλαβαίνω!

— Μά πώς;...

— Είναι απλούστατο! Τόν κοροΐδεψε αυτό τ'ό ύπέροχο άγόρι: 'Ο Πλανητάνθρωπος! Του έπαξε μι'ά παν έξυπνη φάρσα! 'Όταν θά τ'ό μάθη κάποτε, ο σατανάς, θά λυσσάξη άπό τ'ό κακό του! 'Ας βάλωμε όμως τ'ά πολύτιμα έξαρτήματα, μέσα στο σπίτι. Πρέπει νά κρύψω γρήγορα τ'ό αυτοκίνητο. Καλύτερα νά μ'ην τ'ό δ'ή κανέναν περαστικό...

Πραγματικά έτσι γίνεται. Τ'ά μηχανήματα του «Χ—25» μεταφέρονται στο παλιό οίκημα, μέσα σέ λίγα λεπτά τής ώρας. Τ'ό άμάξι κρύβεται σ' ένα άδειο δωμάτιο, στο πίσω μέρος τού σπιτι-

ού, πού κάποτε ήτανε σταύ-
λος.

Ο καθηγητής, ο αστυνό-
μος Κόλλινς κι' η κόρη του,
βρισκονται τώρα μέσα στο
σαλόνι, μπροστά στο άναμ-
μένο τζάκι. Ο πρώτος άρ-
χιλίζει να διηγηθεί πώς έγι-
ναν τα πράγματα, καταλα-
βαίνοντας την περιέργειά
τους:

— Δεν είχε περάσει ούτε
μια ώρα, μετά από την πρώ-
τη θαυματουργή επέμβασί
του, πού έσωσε το «παιδί
μου», το «X—25»! Ξαφνικά
ήρθαν και μου άνάγγειλαν
πώς με ζητούσαν στο τηλέ-
φωνο από τη Νέα Υόρκη.
Ούτε στιγμή δεν φαντάστη-
κα πώς θάταν αυτός. Μάλ-
λον σ' έσάς έτρεξε το μυα-
λό μου. Μου είπε πώς είχε
ένα σχέδιο κι' έπρεπε να το
έφαρμόσω, γιά να γλυτώ-
ση όριστικά ο «έγκέφαλος
πλεύσεως», από τη μανία αυ-
τού του τέρατος. Διαφορετι-
κά, ήταν σίγουρος, πώς μια
νέα απόπειρα δεν θ' άργού-
σε κι' αυτή τη φορά, ίσως
δεν θα προλάβαινε να επέμ-
βη...

— Τα ξέρω αυτά, λέει. ο
αστυνομος άνυπόμονα. Σάς
είπε να άποσυνδέσετε τα έ-
ξαρτήματα μυστικά και να
τά πάρете από το Κέτρο, μ'
ένα άμαξ...

Ο σοδός επιστήμων χα-
μογελάει. Δεν άποκρίνεται
όμως άμεσα, στα λόγια του
γίου του. Λέει ήσυχα:

— Έτσι μου είπε. Μου
είπε όμως ακόμα, πώς μ' αυ

τόν τον τρόπο, έπεδίωκε κι'
έναν δεύτερο σκοπό: Να
φτάση στο άντρον του αντι-
πάλου μας και να τον κατα-
στρέψη!

“Αθελαι ή Νταίνα, αφήνει
να της ξεφύγη μια μικρή φω-
νή τρόμου σ' αυτά τα λόγια.
Το πρόσωπό της χλωμαίνει,
μέσα σε μια στιγμή.

Ο πατέρας της γυρίζει
και της ρίχνει ένα παράξενο
βλέμμα. “Ακόμα κι' ο πα-
πούς της την κυττάζει το ή-
διο άπορημένος. Φαίνεται ό-
μως να καταλαβαίνει γρηγο-
ρώτερα, τί συμβαίνει μέσα
στην καρδιά της όμορφης
έγγονής του. Ένα άδιόρατο
χαμόγελο σχηματίζεται: στις
άκρες των χειλιών του. “Υ-
στερα συνεχίζει με φαινομε-
νική άδιαφορία, τη διήγησί
του:

— Νά, ποίό ήταν το σχέ-
διο: Έγώ θα φανέρωνα τον
σκοπό μου, στους πιο στε-
νούς μου συνεργάτες, πού θα
με βοηθούσαν κιάλας στην
άποσύνδεσι των έξαρτημά-
των. Μέσα σ' αυτούς, ήταν
βέβαιος πώς έπρεπε να ύπό-
χη κάποιος προδότης. Έκεί-
νος πού έκανε και το πρώτο
σαμποτάζ. Γιατί μόνο αυτοί,
μπορούσαν να πλησιάσουν
το σκάφος όλες τις ώρες, ά-
φοι έργάζονταν πάνω σ' αυ-
τό... Πριν όμως τούς άνακοι-
νώσω την άπόφασι, θα φόρ-
τωναι ένα άλλο, όλότιδο θω-
ρακισμένο αυτοκίνητο μετα-
φορών, μερικά άχρηστα έξαρ-
τήματα, μέσα σε παρόμοιες,
ναύλον θήκες. Το αυτοκίνη-

το, θα το άφηνα κρυμμένο σ' ένα γκαράζ. Γίνανε όλα έτσι. Κατόπιν, με τούς στενούς

Πέφτει επάνω στο ταμπλώ...

μου συνεργάτες απόσυνδέσαμε τον πραγματικό «X—25». Όταν τελειώσαμε, τούς μαζέψα όλους σ' ένα δωμάτιο. Τούς έξηγήσα με λίγα λόγια, πώς δεν έπρεπε να πούν ποτέ ούτε μιά λέξη, για τί κάναμε, σέ κανέναν. Ίστην πραγματικότητα, ή συγκέντρωσις αυτή ήταν περιττή. Όλοι οι έπιστήμονες πού δουλεύουν σέ βάσει δια πλανητικών εφαρμογών, ξέρουν πολύ καλά, πώς πρέπει να έχουν τὰ στόματά τους ραμμένα. Έγινε όμως για να δώσω λίγον καιρό στον Πλανητάνθρωπο...

— Καιρό για τί πράγμα; ρωτάει ανυπόμονα ό Ραϊύ Κόλλινς.

— Για να αλλάξει τή θέση των δύο αυτοκινήτων, απλούστατα!, αποκρίνεται χαμογελώντας ό πατέρας του. Πήγε αυτό με τὰ αληθινά έξαρτήματα στο γκαράζ κι' έφερε από κεί μέσα τὸ άλλο, με τὰ άχρηστα! Τὸ σταμάτησε στή θέση πού άφήσαμε τὸ πρώτο. Κοντά στα έρείπια τής ρουκέτας. Όταν βγήκαμε άπ' τήν αίθουσα, κανείς δεν ήξερε τήν αλλαγή. Έγώ προχώρησα και μπήκα στο άμάξι, πλάι στον οδηγό. Δεν γύρισα ούτε μιά φορά να κυττάξω πίσω μου, άκριβώς για να μη δυσκολέψω τὸν προδότη στο έργο του. Ο Πλανητάνθρωπος με είχε βεβαιώσει πώς ό σατανικός έχθρός μας δεν θ' άφηνε ποτέ να πάη χαμένη μια τόσο σπουδαία ευκαιρία. Κι' άπο-

— Βρέ πώς σαλτέρνω από τὸ ἓνα ὄνειρο στὸ ἄλλο!

δείχτηκε πὼς εἶχε δίκιο. Τὴ συνέχεια τὴν ξέρετε. Ἐγὼ καὶ τὸ δεύτερο σαμποτάζ, στὴν ἐρημιά, ἔξω ἀπὸ τὸ Κέντρο. Τὸ τέρας αὐτό, πιστεύει ἀκράδαντα, πὼς τίποτα δὲν ὑπάρχει πιά ἀπ' τὸν «Χ—25»!

Ἐξαφάνισις

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Κόλινς πετιέται ὀρθίος. Στὰ μάτια του λάμπει ὁ θαυμασμός.

— Εἶναι ὑπέροχος αὐτὸς ὁ νεαρός!, λέει ἀυθόρμητα. Δὲν εἶναι μόνο οἱ τρομακτι-

κὲς καὶ ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του... Διαθέτει καὶ μιὰ καταπληκτικὴ, γιὰ τὴν ἡλικία του, ἐξυπνάδα! Ἀλλὰ δὲν μού εἶπατε μὲ ποῖον τρόπο θὰ ἔφτανε στὸ ἄντρον τοῦ διαβολικοῦ ἀντιπάλου μας...

— Εἶχε σκοπὸ νὰ συλλάβῃ τὸν σαμποτέρ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ. Σ' αὐτὸ ὅμως, δὲν στάθηκε τυχερός...

— Τοῦ ἐξέφυγε; ρωτᾷ ζωνηρὰ ἡ Ντάινα.

Ἡ ἔκφρασίς της δείχνει ἐκπληξι, ἀλλὰ καὶ ἀνακούφιση συγχρόνως. Ξέρει πὼς θά-ναι τρομερὸς κίνδυνος γιὰ τὸν Πλανητάνθρωπο, νὰ βρεῖ

θή μέσα στο άντρον του σά-
τανά.

— «Όχι, παιδί μου. Τον
έπιασε κι' αυτόν κι' άλλους
δυό, που είχαν έρθει μ' ένα
αλικόπτερο, να τον βοηθή-
σουν. Δυστυχώς, όμως οι πω-
ρωμένοι αυτοί άνθρωποι, προ-
τίμησαν ν' αυτοκτονήσουν,
παρά να πουν μια λέξη γι' α-
τόν αφέντη τους! Έτσι, ο
φίλος μας, πέτυχε μια μεγά-
λη νίκη, με τη σωτηρία του
«Χ—25», αλλά απέτυχε στη
δευτέρα προσπάθειά του.

Ο γιός καί η έγγονή του
σοφού καθηγητού αλληλοκυτ-
τάζονται με φρίκη, γι' αυτό
που άκουσαν.

— Προτίμησαν να σκοτω-
θούν γι' αυτό το τέρας!, λέει
καταπληκτος ο άστυνόμος.

— Σίγουρα με την τρομο-
κρατία θα πετυχαίνει αυτό
το αποτέλεσμα!, λέει η Ντά-
ϊνα. Ποιός ξέρει τί θα σαν-
στήρα θα τους περίμεναν,
αν άνογαν το στόμα τους!
Καλύτερα που δεν μπόρεσε
ο Πλανητάνθρωπος να φτά-
ση εκεί πέρα που ήθελε!

Κοκκινίζει ελαφρά κάτω
από τα βλέμματα που της
ρίχνουν ο παππούς κι' ο πα-
τέρας της. Ξαναλέει, γι' α να
δγή άπ' τη δύσκολη θέση:

— Πάω να του τηλεφωνή-
σω, να τον εύχαριστήσω που
έσωσε τό... «παιδί σας», πα-
πού!

Καί φεύγει γι' α το παρα-
μέσα δωμάτιο.

Ο άστυνόμος λέει σκεπτι-
κός στον πατέρα του:

— Είναι ένα τρομερό μυ-

στήριο οι ύπερφυσικές ικανό-
τητες αυτού του νεαρού! Θα
ήθελα να ξέρω, πώς...

Ο σοφός επισημών τον
διακόπτει με μια κίνηση του
χεριού του. Το πρόσωπό του
είναι σοβαρό:

— Δεν χρειάζεται να χης
τέτοια επιθυμία, παιδί μου!
Άς εύχαριστούμε τον Θεό,
που αυτές οι άνυπολόγιστες
δυνάμεις, χρησιμοποιούνται
μόνο γι' α τον θρίαμβο του δι-
καίου! Το μυστικό του φίλου
μας άνήκει μόνο σ' αυτόν!
Όποιοσδήποτε άλλος τ' α μά-
θη, θα αναμεγάλος κίνδυνος
γι' α τον Πλανητάνθρωπο!
Άλλοίμονο, αν φτάση στ' α
τι' α του τερατώδους έχθρου
μας, ο τρόπος που μπορεί να
τον καταστρέψη!...

Ο άστυνόμος σκύβει το
κεφάλι και μουρμουρίζει:

— Έχετε δίκιο, πατέρα!
Καμιά φορά η περιέργεια,
σκοτώνει τη λογική μας!

Την ίδια στιγμή, από το
παραμέσα δωμάτιο, εμφανί-
ζεται η Ντάϊνα. Είναι κατά-
χλωμη και τα χείλη της τρέ-
μουν. Το πρόσωπό της δεί-
χνει θανάσιμη άγωνία. Οι
δυό άντρες την παρατηρούν
μέ έκπληξη, γεμάτοι κακά
προαισθήματα.

— Τί συμβαίνει, παιδί
μου; φωτάει ανήσυχος ο σο-
φός επισημών.

— Έ... εκείνος!, τραυλι-
ζει η νέα. Έξαφανίστηκε ά-
πό το σπίτι τους! Μου είπε
ή μητέρα του πώς ξυπνών-
τας, δεν βρήκε στα κρεβά-
τια τους, ούτε αυτόν, ούτε

τὸν δίδυμο ἀδελφό του!
Πάει νὰ τρελλαθῇ ἡ καημέ-
νη...

Στὴν κόλασι...

ΓΙΑ νὰ δοῦμε ὅμως τί
ἔχουν ἀπογίνει οἱ δυὸ δίδυ-
μοι ἥρωές μας, πρέπει νὰ
γυρίσωμε λίγο πίσω. Τῇ στι-
γμῇ ποὺ οἱ τρεῖς δολοφόνοι
πυροβολοῦν τὸν κομισμένο
Πῆτερ. (*) Τὰ πιστόλια
τους, μὲ τοὺς τέλειους σιγα-
στήρες, σχεδὸν οὔτε ἀκού-
γονται.

Ὁ ἀτυχος νέος, ποὺ ὅπως
ξέρομε δὲν εἶναι Πλανητάν-
θρωπος, τὶς ὥρες τοῦ ὕπνου
του, σπαραρίζει μερικὲς στι-
γμές κι' ὕστερα μένει ἀκίνη-
τος πάνω στὸ κρεβάτι του,
μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα ἄ-
ψυχα, πρὸς τὸ πάτωμα.

Τρεῖς ταυτόχρονες, σιγα-
νὲς φωνὲς ἄγριας χαρᾶς,
βγαίνουν ἀπ' τὰ λαρύγγια
τῶν φονιάδων. Τὰ μάτια
τους πετοῦν φλόγες σατανι-
κοῦ θριάμβου.

— Ξόφλησε!, γρυλλίζει ὁ
ἓνας μὲ κακίαι. Ἀπὸ δῶ καὶ
πέρα, δὲν ἔχομε νὰ φοβώμα-
στε πιά τίποτα!

— Ὁ κύριός μας, εἶναι ἄ
νικητος καὶ παντοδύναμος!,
μουρμουρίζει ὁ δεύτερος θρι-
αμβευτικά. Μόνο ὁ Πλανη-
τάνθρωπος μπορούσε νὰ τοῦ
ἀντισταθῇ... Κι' αὐτὸς δὲν ὑ-
πάρχει πιά!

(*) Διὰβάσε τὸ προηγούμενο
τεῦχος μὲ τὸν τίτλο: «Μήνυμα ἀπὸ
τὸν Βάλ».

— Χάρι σ' ἐμάς!, ξανα-
λέει ὁ πρῶτος μὲ σπόμφο.
Ὁ Κύριος θὰ εὐχαριστήσῃ
πολὺ μαζί μας!

Ὁ τρίτος, ποὺ δὲν ἔχει μι
λήσει ὥς αὐτὴ τὴ στιγμή,
λέει ἀνήσυχος:

— Εἶναι βέβαο πὼς πέ-
θανε;

Σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ φράσι
οἱ ἄλλοι δυὸ χλωμαίνουν καὶ
κάνουν ἓνα ταυτόχρονο βῆμα
πρὸς τὰ πίσω. Μόνο ἐκεῖνος
ποὺ ἐξέφρασε τὴν ἀμφιβο-
λία, προχωρεῖ μπροστά. Πλη-
σιάζει τὸ κρεβάτι. Κοντο-
στέκεται γὰρ μιὰ στιγμή,
ὅταν νὰ διστάξῃ. Εἶναι φανε-
ρὰ τρομαγμένος. Στὸ τέλος
ὅμως συγκεντρώνει ὅλο τὸ
κουράγιο του. Ἀπλώνει τὸ
χέρι καὶ ἀναποδογυρίζει ἁ-
νάσκελα τὸν Πῆτερ. Μιὰ
κραυγὴ χαρᾶς βγαίνει ἀπ'
τὸ λαρόγγι του.

Στὸ φαρδὺ στήθος τοῦ νέ-
ου, ὑπάρχουν δυὸ αἱμάτινα
ρυάκια, ποὺ ἔχουν κατρακυ-
λήσει στὰ σεντόνια.

Οἱ σύντροφοι τοῦ φονιά
τρέχουν κι' ἐκεῖνοι χαρούμε-
νοι κοντά του. Ὁ ἓνας ἀπ'
αὐτοὺς ἀπλώνει τὸ χέρι του
καὶ τὸ ἀκουμπάει στὴν καρ-
διά τοῦ Πῆτερ.

— Πάει!, ψελλίζει μὲ σα-
τανικὴ εὐχαρίστησι. Χάλασε
τὸ ἐλατήριο! Ἡ καρδιά δὲν
θὰ ξαναχτυπήσῃ ποτὲ πιά!
Πετύχαμε! Εἶναι ὀριστικά νε-
κρός!

— Μήπως εἶναι ὁ... ὁ ἄλ-
λος;

Ἐνας ἀπ' τοὺς συντρό-
φους τοῦ πέταξε αὐτὴ τὴ

— Τέρμα ό εφιάλτης! Ξαναρχίζουν τά όνειρα!

φράσι. Τους φαίνεται άπίστευτο νάχουν σκοτώσει τόν περίφημο Πλανητάνθρωπο, μέ τόσο άπλό τρόπο. Δέν μπορεί νά τώ χωρέσει ή φαντασία τους. Ό υπερφυσικός τρόπος, πού έχει έμπνεύσει τό όνομά του, σέ όλους τους κοκκοπαούς τής Άμερικής, τους κάνει νά μή μπορούν νά παραδεχτούν πώς δέν κινδυνεύουν πιά.

— "Άς σκοτώσουμε λοιπόν και τόν άλλον!", μουγγρίζει τρίζοντας τά δόντια, αυτός πού έχει διαγνώσει τόν θάνατο τού Πλανητάνθρωπου.

Και χωρίς νά περιμένη νά όη άν συμφωνούν σηκώνει τό

πιστόλι του και σηματοδευεί τόν κοιμισμένο Πατατράκ.

Δέν προλαβαίνει νά πυροβολήσθ όμως. Ένας από τους άλλους δύο, τού κατεβάζει άπότομα τό χέρι.

— Τρελλέ! Τι πάς νά κάνης; τού λέει τρομαγμένος. Βαρέθηκες τή ζωή σου; Έχασες πώς ό Κύριός μας τόν θέλει; Μας είπε νά τού πάμε τόν Πλανητάνθρωπο νεκρό και ζωντανό τόν διδυμό άδελφό του! Τόν θέλει: γιά νά τόν αφήσθ στή θέσι του, όταν θάχη τελειώσει τό έργο του. Θά τόν έχη ντυμένο μέ τή γαλάζια φόρμα και θά φροντίσθ ώστε ό,τι έχει κά-

νέι, νά ἀποδοθούν όλα στὸν Πλανητάνθρωπο!

Ὁ ἄλλος χλωμαίνει, σὰν νὰ εἶχε πραγματικά ξεχάσει αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, μέσα στὸν τρόμο του.

— Ἐμπρός λοιπόν! Ἄς τελειώνουμε!, ζοιχαλέει ὁ πρῶτος προστακτικά. Δὲν μ' ἀρέσει ἐδῶ πέρα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, προχωρεῖ πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ Πατατράκ. Τὸν σκουντάει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πιστολιοῦ του. Ὁ Πατατράκ μουγγρίζει ἐνοχλημένος. Ὁ κακοπόθος δὲμῶς τὸν σκουντάει: δεύτερη φορά, δυνατώτερα.

— Δὲν μπορῶ τώρα!, γκρινιάζει τότε ὁ Πατατράκ, χωρὶς νὰ γυρίσει, εἴτε ν' ἀνοιξοῖ τὰ μάτια του καθόλου.

Ὁ φονιάς τὸν ξανασκουντάει τρίτη φορά. Ταυτόχρονα λέει ἄγρια:

— Σήκω! Κάνε γρήγορα!

— Ἀδύνατον!, τσιρίζει ἐκεῖνος πεσματάρικα. Μόνο ξαπλωτὸς βλέπω ὄνειρα! Κουθενιάζω μὲ τὸν πατέρα μου κ' εἶχα δυὸ χρόνια νὰ τοῦ μιλήσω: Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε!

Οἱ κακοποιοὶ ἀλλήλοσυτάζονται. Στὰ μάτια τους λάμπει ἡ ἀνησυχία: Μήπως ἄλλθαια, εἶναι αὐτὸς ἐδῶ ὁ Πλανητάνθρωπος καὶ τοὺς κοροϊδεύει, ἀφοῦ δὲν φοβᾶται καθόλου τὰ πιστόλια τους; Ἀλλὰ ὄχι, βέβαια... Ἄν ἦταν ἔτσι, δὲν θὰ τοὺς ἄφηνε νὰ σκοτώσουν τὸν ἀδελφό του.

— Σήκω!, μουγγρίζει δυνατὰ ὁ κακούργος κ', ἐπειδὴ

— Μωρὲ μπράβο! Ἐσὺ μπορεῖς νὰ βρῆς θέσι καὶ ὡς...Γερανός!

βλέπει πώς ο κωμικός νέος δεν είναι όπως οπιοδήποτε διατεθειμένος να υπακούση, άρπάζει την κουβέρτα του και με μια άγρια κίνηση, τον ξεσκεπάζει.

‘Ο Πατατράκ τιμάζεται επάνω, κατατρομαγμένος. Βλέπει τους φονιάδες μπροστά του και γουρλώνει τα μάτια. Χασκογελάει:

— Βρέ, πώς σαλτέρνω απ’ το ένα όνειρο στο άλλο!, κάνει με θαυμασμό. Αυτό εδώ, είναι καί... γκαγκ-στερικό!

Κι’ αμέσως ύστερα ξαναρχίζει την κουβέρτα του και ξανακουκουλώνεται!

Γρυλλίζοντας από θυμό, ο ίδιος κακοποός τον ξεσκεπάζει πάλι, άλλη μια φορά. Τον πιάνει μετά απ’ το χέρι και τον τραβάει με δύναμη.

— Σήκω απάνω γρήγορα, αν θες τη ζωή σου!, φωνάζει απειλητικά. Δεν έχου-με καιρό για χάσιμο!

‘Ο Πατατράκ μουρμουρίζει αγανακτισμένος και τρίβοντας τα μάτια του:

— Μωρέ μπράβο! Πιο ζόρικο όνειρο απ’ αυτό δεν έχω ξαναδῆ!

— Σήκω και δεν βλέπεις όνειρο!, του έξηγεί σαρκαστικά ο κακούργος.

‘Ο Πατατράκ τον κυττάζει κατάπληκτος.

— Όρκισου!, του λέει χαζά.

‘Ο άλλος όμως, όπως είναι και φυσικό, νομίζει πως τον είρωνεύεται.

— Σήκω και ντύσου γρή-

γορα, πρίν χάσω την υπομονή μου!, βρυχάται σαν λιοντάρι.

‘Ο Πατατράκ όμως χασκογελάει και λέει θριαμβευτικά:

— “Α! Τὰ βλέπεις; Δεν όρκίζεσαι! Δεν τολμάς! “Αφού τὸ ξέρω, παιδάκι μου! Είσαι ένας ίσκιος χρωματιστός! Μπορείς να με κοροδέψεις τώρα; Αυτό μάς λέει:πε! “Όνειρο και μάλιστα κακού γούστου!

‘Ο κακοποός, αντί να μιλήσει, σηκώνει το χέρι του και του δίνει ένα δυνατό χαστούκι.

‘Ο Πατατράκ βγάζει μια φωνή και πιάνει το πονεμένο του μάγουλο. Τα μάτια του γουρλώνουνε τρισεξίρ-τερα.

— Κατάλαβες τώρα, τουλάχιστον, πως δεν είμαι όνειρό; του λέει ειρωνικά ο φονιάς.

— Τὸ κατάλαβα!, ἀποκρίνεται σταράτα ο Πατατράκ. Δεν είσαι όνειρο, παρὰ είσαι ἐφ’άλης!

‘Ο δολοφόνος, τελείως εξαγριωμένος, γυρίζει την κάνη του πιστολιού του, καταπάνω στον κωμικό νεαρό. Φαίνεται τόσο εκτός εαυτού, που είναι σίγουρο πως ετοιμάζεται να πυροβολήσει. Οί άλλοι δυο σύντροφοί του όμως, δεν τον αφήνουν. ‘Ο ένας τον σπρώχνει πέρα με δύναμη. Τόσο δυνατά, που παραλίγω να τον πετάξει κάτω. ‘Ο άλλος ύψώνει τὸ πιστόλι του, κρατώντας το απ’

τὴν κάννη. Τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι πᾶνω στὸ κεφάλι τοῦ Πατατράκ, ποὺ δὲν προλαβαίνει νὰ κινηθῇ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα.

Πέφτει πάλι μπρούμυτα σὸ κρεβάτι του, μουρμουρίζοντας εὐχαριστημένως:

— Τέριμα ὁ ἐφ'άλης! Ξα ναρχίζουσιν τὸ ὄνειρα!...

Ὡστόσο οἱ ἀπαίσιοι φονιάδες δὲν μένουν παρὰ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα πιά. Ὁ σο τοὺς χρειάζονται γιὰ νὰ ντύσουν τὰ δυὸ δίδυμα ἀδελφία, ποὺ τὰ κορμιά τους εἶναι τὸ ἴδιο ἀκίνητα. Ὑστερα τοὺς σηκώνουν καὶ τοὺς δυὸ στοὺς ὤμους τους καὶ τοὺς παίρνουν μαζί τους. Ξα ναβγαίνουν ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα ποὺ μπήκανε. Κανεὶς δὲν ἔχει ξυπνήσει μέσα στὸ σπῆτι.

Ἀρκετὲς ὥρες ἀργότερα, ἓνα δλόμαιορο ἀμάξι τρέχει σὲ κάποιον ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο. Δὲν ἔχει ξημερώσει ἀκόμα, ὅταν φτάνη στὸν προορισμὸ του.

Οἱ τρεῖς φονιάδες — γιατί δικό τους εἶναι τὸ αὐτοκίνητο — βγάζουν ἀπὸ μέσα τὰ δυὸ δίδυμα ἀδελφία.

Ὁ Πήτερ εἶναι πάντα νεκρικὰ ἀκίνητος.

Ὁ Πατατράκ κι' αὐτὸς δὲν ἔχει σπινέλθει ἀκόμα, ἀπὸ τὸ φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τὸν παίρνει στὸν ὦμο του.

Οἱ ἄλλοι δυὸ, κουβαλᾶνε τὸν ἀδελφὸ του,

Βρίσκονται σ' ἓνα μέρος ἐντελῶς ἔρημο. Στὴ μέση μιᾶς ἀπέραντης πεδιάδας. Ἔχουν βγῇ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μέτρα ἔξω ἀπὸ τὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο. Τίποτα ὅμως ὀλόγυρά τους, δὲν δείχνει ποὺ ἐχουν σταματήσει τὰ δυὸ θύματά τους.

Κανένα οἶκημα δὲν ὑπάρχει ὀλόγυρα, σὲ χιλιόμετρα ἀπόστασι. Καὶ μ' ὅλ' αὐτά, δὲν ἀπομακρύνονται παρὰ μόνο μερικὰ μέτρα, ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ ἐχουν σταματήσει τὸ αὐτοκίνητό τους.

Σταματοῦν μὲς στὴ μέση τῆς πεδιάδας. Σταματοῦν καὶ περιμένουν.

Ἐξαφνα, ἓνα μόλις βῆμα ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ πατοῦν, ἡ γῆ ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους!

Ἐνα τετράγωνο τμήμα τῆς ὑποχωρεῖ κι' ἀφήνει νὰ σχηματισθῇ ἓνα μεγάλο ἄνογυμα. Εἶναι κατασκοτεινὸ. Ὡστόσο ἐπάνω — ἐπάνω, μερικὰ μεγάλα πέτρινα σκαλιὰ φωτίζονται ἀχνά, ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστρων. Ἀδίστακτα οἱ διολοφόνοι ἀρχίζουν νὰ τὰ κατεβαίνουν. Στους ὤμους σηκώνουν πάντοτε καὶ τὰ δυὸ δίδυμα ἀδελφία.

Μόλις περνοῦν τὸ σκοτεινὸ ἀνογυμα καὶ τὰ κεφάλια τους χάνονται κάτω ἀπ' αὐτό, τὸ κομμάτι τῆς γῆς ξαναγυρίζει στὴ θέσι του. Τίποτα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν δείχνει πῶς, ἐκεῖ πέρα, εἶναι ἡ εἰσοδος τῆς κολάσεως!

Τὸ μοιρολόι

ΤΟ ΠΡΩΤΟ τῆς Ἰδίας ἐκείνης μέρας, ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἀνάστατη.

Ἀκριβῶς μετὰ τὸ σταμάτημα τῶν πρῶτῶν ἐκπομπῶν τῶν ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν, στὶς δέκα ἡ ὥρα, ἀκούγεται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς χώρας, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχοντα τοῦ σκότους. Ἡ Ἰδία ἐκείνη φωνή, ποῦ ἀνάγγειλε καὶ τὴν πρώτη φορά τὴν καταστροφή τοῦ «X—25». Λέει αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια:

— Λαε τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν! Κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου! Σὰς εἶπα πῶς θὰ σὰς δώσω γρήγορα κι' ἄλλες ἀποδείξεις τῆς τρομακτικῆς δύναμης τοῦ διαθέτω. Σήμερα εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ κάνω! Ὁ διαπλανητικὸς πύρραυλος «X—25», δημιουργημα τοῦ κοίτηγγοῦ Ἀυτοῦ Κόλλινς, δὲν ὑπάρχει πιά, ὁμοστικὰ αὐτὴ τὴν φορά! Κι' ὅσο γιὰ τὴν πρώτη μου ἐπέμβαση, ποῦ ἀπέτρεψε τὴν ἐκτόξευσί του στοῦ Διάστημα, αὐτοὶ ποὺ φαντάστηκαν πῶς ἦταν μὴ ἀποτυχία, γελάστηκαν οἰκτρά! Ἐπίτηδες δὲν τὸν κατέστρεψα τελεωτικὰ, γιὰ νὰ προκαλέσω τὴν ἐπέμβασι τοῦ Πλανητάνθρωπου καὶ νὰ τὸν καταστρέψω! Κι' αὐτὸ τὸ ἐπέτυχα! Πλανητάνθρωπος δὲν ὑπάρχει πιά! Σὰς εἶπα πῶς ἦταν ἓνα μηδαμινὸ σκουλήκι μπροστὰ μου... Ἦταν λόπὸν κι' ὁλόμα περισσότερο ἀκίνδυνος, ἀπ' ὅσο νόμιζα! Τώρα

εἶναι νεκρός! Ὅσοι στήριζαν ἐλπίδες ἐπάνω του, μποροῦν ν' ἀπελπιστοῦν μὴ γιὰ πάντα! Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξουν ἀμφιβολίες γι' αὐτὸ ποῦ λέω ἀναγγέλω ὅτι ἀπόψε, ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα, θὰ καταστρέψω τὸ Κέντρο Χημικῶν Ἐρευνῶν! Εἰδοποιῶ ὅσοις ἐργάζονται ἐκεῖ μέσα, νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν ἐγκαίρως, γιατί θὰ τιναχθῇ ὁλόκληρο στὸν ἀέρα, μέσα σὲ μὴ τρομακτικὴ ἐκρηξή! Ὅσοι ἡλίθιοι ἀψηφίσουν τὴν προειδοποίησί μου, θὰ βροῦν τὸν θάνατο! Τίποτα δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποτρέψῃ τὸ τέλος! Κανεῖς ἀστυνομικὸς ἂς μὴ δεχθῇ νὰ γίνῃ ἐθελοντὴς τῆς κολάσεως, παραμένοντας ὡς φρουρὸς στοῦ Κέντρο! Κανεῖς ἂς μὴν περιμένῃ τὴν δοῦναια τοῦ Πλανητάνθρωπου, γιατί δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ!... Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτ' ἄλλο. Γρήγορα θὰ τὰ ξαναποῦμε, λαε τῆς Ἀμερικῆς!

Κι' ὁ τρομερὸς μονόλογος σταματᾷ. Ἀμέσως ὅμως ὑστερα κι' ἐνῶ ἀκόμα, ὅσοι ἀνθρώποι ἐτυχε νὰχοῦν ἀνοιχτὰ τὰ ραδιόφωνα τους, ἔχουν ἀπομείνει μαρμαρωμένοι, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴ φρίκη, ἀκούγεται μὴ ἄλλη φωνή. Εἶναι εἰρωνική, γεμάτη θριαμβο καὶ σκληρότητα, καθὼς λέει:

— Ἀκούσατε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου σας! Τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου τῆς Γῆς!

Ὁ Πατατράκ ἀνοίγει σιγά - σιγά τὰ μάτια του. Ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Κάνει μιὰ κίνηση σὰν νὰ θέλῃ ν' ἀνασηκωθεί καὶ στὴ στιγμή θυάξει ἕνα μουγγρητὸ πόνου. Φέρνει ἀσυναισθητὰ τὸ δεξιὸ του χέρι στὸ κεφάλι, στὸ μέρος πού τὸν ἔχουν χτυπήσει οἱ ἀπαίσιοι κακούργοι.

— Μπά, τρεμάρα μου!, μουρμουρίζει. Τὸ δικό μου κεφάλι πονάει ἔτσι; Ἡμαρτον, Θεέ μου! Τ' εἶν' ἐτοῦτο δῶ;

Τὰ δάχτυλά του, ὅπως ψάχνουν ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ἀνακαλύπτουν ἕνα ἐξόγκωμα, σὲ μέγεθος ἐλῆας.

— Καρούμπαλο!, μονολογεὶ κατάπληκτος. Καὶ τί «καρούμπαλο», δηλαδή, πού εἶναι... καρούμπαλοκλα! Πῶ, πῶ, πῶ! Σὰν πορτοκάλι εἶναι καὶ δάλε! Ὄχι! Φωτιές πετάει! Θὰ τρέξω στὸν νεροχύτη, νὰ βάλω τὸ κεφαλάκι μου κάτω ἀπ' τὸ κρῦο νερά!

Στρέφει ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἀλόγιστα καί... κερώνει.

Δὲν βρίσκεται καθόλου στὴν κρεββατοκάμαρά του, ὅπως φανταζόταν. Εἶναι μέσα σ' ἕνα παράξενο τριγωνικὸ κελλί - κελλί φυλακῆς. Οἱ τοῖχοι του εἶναι φτιαγμένοι ἀπὸ μεγάλες πέτρες. Σωστὸς ὀγκόλιθος. Τὸ δάπεδο τὸ στρώνουν ἐπίσης, μεγάλες, πέτρινες πλάκες. Στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς τοίχους, ὑπάρχει μιὰ θαρρία, σιδερένια πόρτα. Ἀντίκρου, ἕνα μικρὸ, καγκελόφραχτο

παραθυράκι. Τὸ κελλὶ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα παράξενο, ἀμυδρὸ φῶς, πού κοινεῖς δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ, ἀπὸ πού προέρχεται. Ὅχι: πάντως ἀπὸ τὸ παράθυρο. Οὔτε ἀπὸ τὸ μικρὸ, ἐπίσης καγκελόφραχτο παραθυράκι, στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας.

— Αὐτὸ εἶδῶ πέρα, δὲν εἶναι τὸ δωμάτιό μου!, δηλώνει ὁ Πατατράκ, μὲ ὕφος ἀνθρώπου πού κάνει μιὰ καταπληκτικὴ ἀνακάλυψη. Βεβαίως δὲν εἶναι, διότι, τότε, πῶς λείπει τό... πῶς τοῦ τοῖχου μὲ τὸ «μικρὸ - μάους», πού βλέπω κάθε πρωτὶ ὅταν ξυπνάω, ἀπέναντί μου!

Πετιέται ὀρθίος μ' ἕνα κανούργιο μουγγρητὸ πόνου, πού ἔρχεται καὶ πάλι ἀπὸ τὸ χτυπημένο κεφάλι του. Κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ καγκελόφραχτο παράθυρο, σκουτάβε: ὅμως σ' ἕνα ἀπροσδόκητο ἐμπόδιο, πού βρίσκεται ἐμπρὸς του κι' ἔρχεται σωρὸ - κουδάρ: κάτω.

— Παραδίδομαι! Μὴν πυροβολήτῃ!, φωνάζει τρομοκρατημένος, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στήθος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Πλανητάνθρωπος! Εἶμαι ὁ ἀδερφός του δ... μικρότερος!

Πάει νὰ πεταχτῇ ὀρθίος, ἀλλὰ εἶναι τόσος ὁ φόβος του, πού τὰ πόδια του μπερδεύονται καὶ ξανάρχεται κάτω. Μὲ τὴ φαντασία του βλέπει ἕνα σωρὸ ἀνύπαρκτες κόννες πιστολῶν, νῆναι στραμμένες καταπάνω του.

— Μή!, σὺρλιάζει. Μὴ ρίχνετε! Ἐμένα τὸ κορμάκι

μου δὲν εἶναι σὰν τοῦ ἀδερφοῦ μου! Εἶναι νερούλιδ' σὰν σοῦπα! "Αὐ ρίξετε, νὰ τὸ ξέρετε πὼς δὲν... θὰ σὰς ξαναμῶλῃσω!

Τελικὰ ὅμως, παρ' ὅλη τὴν τρομάρα του καὶ ἀφοῦ κανένας δὲν... τοῦ ρίχνει, καταφέρνει καὶ σηκώνεται στὰ πόδια του. Τὸ βλέμμα τοῦ κορφώνεται στὸ μέρος ποὺ σκόνταψε καὶ κερώνει ἄλλη μιὰ φορά. Βλέπει τὸν ἀδελφό του, τὸν Πῆτερ, πεσιμένον στὸ πέτρινο δάπεδο, ἀκίνητον, μὲ κλειστά τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό του παίρνει στὴν ἀρχὴ ἡλίθια ἔκφρασι. "Υστερα ὅμως χασκογελάει πάλι.

— Φαίνεται πὼς ξύπνησα νωρίς!, λέει. Αὐτὸς κοιμάται ἀκόμα, τοῦ καλοῦ κοιμοῦ!

Πηγαίνει κοντά του καὶ σκύβει ἀπὸ πάνω του.

— Θὰ τὸν ξυπνήσω!, μοιολογεῖ. Σίγουρα αὐτὸς μ' ἔφερε ἐδῶ πέρα! Θὰ μὲ πῆρε πάλι, στίς πλάτες του, κοιμισμένον καὶ μὲ κουβάλησε, ποῖός ξέρει ποῦ... θὰ τὸν ξυπνήσω, νὰ μοῦ πῇ σὲ ποῖο μέρος βρισκόμαστε. Μ' ἔχει τρελλάνει ἡ περιέργεια!

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, σκουντάει τὸν ἀδελφό του μὲ τὸ δάχτυλο:

— Πῆτ! Ξύπνα! Βαράει ἐγεοτήρο! Δὲν ἀκούς;

Καὶ πιάνοντας μὲ τὰ δύο του δάχτυλα τὴ μύτη του, πορραϊσπώνει τὴ σάλπιγγα. Κά νει: δυνατὰ, σὲ κομικὸ τόνο:

— Τὰ τὰ ρά, τὰ ρά, τὰ

τά! Τά, τὰ τὰ ρά, τὰ ρά, τὰ τὰ τὰ! Δὲν ἀκούς, καλέ! Μωρὲ μπράβο, ὕπνος! "Εἴ! Πῆτ!

Καὶ τὸν σκουντάει πάλι, δυνατώτερα. Ἐκεῖνος ὅμως, οὔτε σαλεύει. Ὁ Πατατράκ πεισματάνει. Οὔτε σπιγμὴ δὲν τοῦ περνάει ἀπὸ τὸν νοῦ, ὅτι μπορεῖ ὁ ἀδελφός του νὰ νά: νεκρός. Τὸν ἔχει δὴ ἓνα σωρὸ φορές νὰ τὸν πυροβολοῦν καὶ νὰ μὴν τὸν πιάνουν οἱ σφαῖρες. Δίκαια λοιπόν, δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ, πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη πεθάνει, ἔτσι, στὰ καλὰ - καθύμμενα.

— Καλὲ Πῆτερ!, τὸ ρίξει γκρινιόσικα. Πλάκα μ' ἀνοίγεις; "Εσύ, ποτέ σου δὲν κοίμοσαι ἐτσι βαρειά! "Άσε τίς φάρσες! Αὐτὲς εἶναι δικιά μου εἰδικότητα! "Ελα! Σήκω καὶ λέγε, ποῦ εἶμαστε!

Ξαφικὰ τὸ πρόσωπό του παίρνει πονηρὴ ἔκφρασι καὶ ξαναλέει:

— Τώρα κατάλαβα! Φοβάσαι νὰ ὁμολογήσῃς πὼς πετάξαμε πάλι, ἐπειδὴ σοῦ τὸ ἔχω ἀπαγορεύσει! "Άντε! Δὲν πειράζει! Μιὰ καὶ δὲν τσακίσαμε πουθενὰ τὰ κοκκαλάκια μας, μιὰ ποῦ εἶμαι ὀλοζώντανος, σὲ συγχωρῶ! "Εμένα ἡ καρδιά μου, χωράει πολλὰ αἰσθήματα μέσα! Εἶναι μεγάλη, σὰν... ντε πόζιτο! "Άκου τη πὼς κά νει:!

Καὶ χτυπάει τὸ στήθος του μὲ τὸ χερί. "Υστερα συνεχίζει τὴν παράλα του:

— Ένώ ή δικιά σου, ούτε πού άκούγεται!

Καί σκύδει γελώντας καί άκουμπάει: τó αὐτί του, πά-ω στό φαρδύ στήθος τοῦ δί-δυμου αδελφοῦ του, στό μέ-ρος τῆς καρδιάς. Γελάει τό-τε άκόμα δυνατώτερα καί λέει:

— Μωρέ αλήθεια δέν άκού-γεται! Μπίτι! Καλò εἶναι τοῦτο! Τέτοια περίπτωσι δέν εἶχα ξανακούσει, παρὰ μονάχα γιά πεθαμένους!

Καί βάζει πάλι τὰ γέλια κι' άρχίζει νά σκουντάη συ-ναχώς τόν άδελφό του, άπο-φασισμένος νά τόν ξυπνήση όπωςόποτε. Καθώς όμως αὐτός δέν σαλεύει καθόλου, ό Πατατράκ τόν κυττάζει πα-ραξευμένος. Τò γέλιο του άρχίζει νά σπάη λίγο - λίγο, ώσπου στό τέλος παύει τε-λείως. Μένει μέ τó στόμα ά-νοιχτό. Στό πρόσωπό του εἶ-ναι τώρα ζωγραφισμένος ό τρόμος.

— Τί εἶπα τώρα; ψελλί-ζει άνατριχιάζοντας. «Γιά πεθαμένους;» Πήτ! Πήητ!

Ή φωνή του εἶναι σπαρα-κτική. Τò πρόσωπό του γίνε-ται μονομιᾶς κάτασπρο. Πέ-φτει έπάνω στόν άδελφό του κι' άρχίζει αὐτή τή φορά, νά τόν τραντάξη μ' όλη του τή δύναμι. Τόν άνασηκώνει: όλό κληρον άπ' τή μέση κι' έπά-νω, μά καθώς τόν ξαναφήνει, πò σώμα τοῦ Πήτερ κυλάει κάτω άψυχο. Τά μάτια του δέν άνοίγουν. Μένει πάλι νε-κρικά άκίνητος.

Ό δόλιος Πατατράκ έχει

μαρμαρώσει κυριολεκτικά. Στέκεται γονατισμένος έπάνω άπό τόν Πήτερ καί τόν πα-ρατηρεῖ έκαστατικά σόν νά τόν βλέπη γιά πρώτη φορά. Ξα-φνικᾶ τὰ μάτια του πλημμυρί-ζουν δάκρυα κι' άρχίζουν νά κατακυλάνε στό μάγουλά του. Πέφτει έπάνω στόν άδελ-φό του καί κάνει ό,τι τοῦρθει γιά νά τόν ξυπνήση. Τοῦ χτυ-πάει: τὰ μάγουλα, τόν φιλάει τόν σκουντάει, τόν... γαργα-λάει καί ταυτόχρονα βλέπον-τας πώς εκείνος δέν σαλεύει μέ τίποτε, μουρμουρίζει άκα τάπαυστα:

— Πήτερ! Πήτ!... Πητάκο μου! Ξύπνα, άδελφοῦλη μου! Άνοιξε τὰ ματάκια σου! Άχ Θεοῦλη μου! Τάχει κατάκει-στα, χωρίς νά εἶναι... Κυρια-κή σήμερα! Πήτ! Μήν έχης πεθάνει, σιέ παρακαλώ! Δέν θέλω καθόλου νά μείνω μόνος μου! Θέλω νάμαι διδυμος καί δέν ύπάρχει καιέννας σκέτος διδυμος, χωρίς άδελφό! Κα-τάλαβες γιατί στό λέω; Πάει Οὔτε φωνή οὔτε άκρόασ! Δέ σαλεύει στάλα! Δέ χτυπάει ή καρδιά του... δέν άναπνέει... δέν άκούει! Έμ' έτσι... βέ-βαια! Πώς νά μήν εἶναι πε-θαμένος! Άχ, Πήτ! Πήτ! Δέν κάνεις καθόλου καλά πού έπιμένεις νάσαι πεθαμένος! Άκουσε νά σοῦ πώ... Άνοι-ξε τὰ ματάκια σου νά σοῦ πώ κάτι κι' άν δέν συμφωνῆς.... Ξαναπεθαίνεις πάλι! Έλα Πητάκο! Κάνε μου αὐτή τή μικρή χάρη! Πώς σοῦ βα-σταίει ή καρδιά σου νά μέ βλέ

Στή στιγμή εξαφανίζεται, σαν

πης έτσι; "Αχ! Η καρδιά σου, ή καρδούλα σου! Πώς τήν' έφηρες να σταματήσει, Πήτ; Μήπως ξέχασες να την κουρδίσης χτές το βράδυ; Πάει! Τάχασα! Δεν ξέρω τί λέω απ' τη σκασιλα μου! Πάντως, Πήτερ να το ξέρης, ότι εγώ στη θέση σου θα ζων τάνευα! Δεν θά'ντεχα να σε βλέπω να κλαίς έτσι!

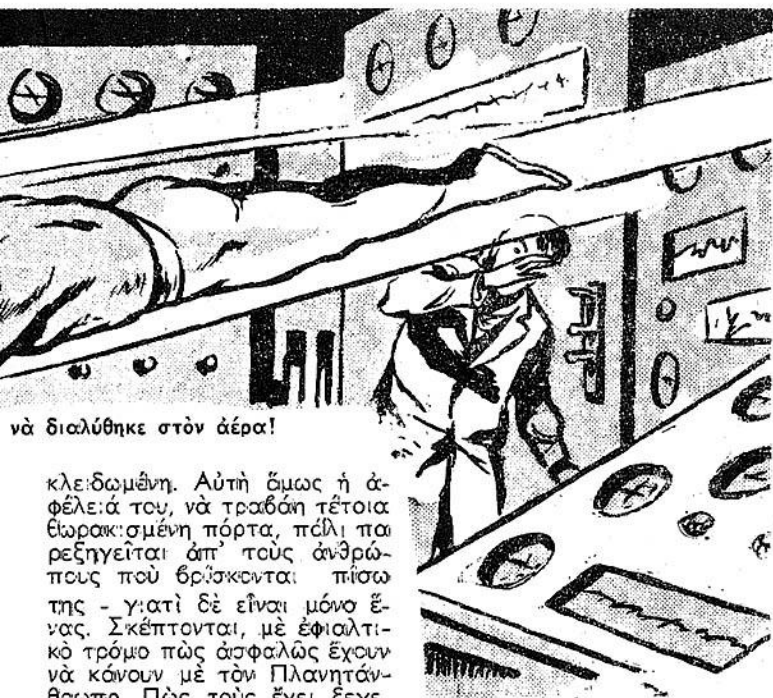
Παρόξενο αίμα

ΤΗΝ ίδια στιγμή ακούγονται δυνατά γέλια πίσω

του. Αναγκάζεται να σταματήσει τον κωμικοτραγικό μονόλογό του. Στρέφει: εξαφανισμένος. Στο μικρό καγκελόφραχτο παραθυράκι, της πόρτας, βλέπει ένα άγνωστο πρόσωπο. Πετιέται όρθιος και τρέχει προς το μέρος του δγάζοντας μια φωνή.

Το αποτέλεσμα είναι άπροσδόκητο. Άλλη μια φωνή, τρώει αυτή τη φορά, δγάζει κι' εκείνος ο άνθρωπος κι' αποσθχωρεί με γουρλωμένα μάτια. Σίγουρα φαντάστηκε πως ό Πατατρός ριχνόταν να τον ξεσκίση με τα νύχια του και ή όμοιότης του με τον Πλανητάνθρωπο είναι όρεκτη, γι'α να τον τρομοκρατήσει.

Φυσικά όμως ό κωμικός νέος στιγμή δεν έχει σκεφθί κάτι τέτοιο. Φτάνει στην πόρτα και προσπαθεί να την ανοίξη. Τήν πιάνει απ' τα κάγκελα και την τραβάει γιατί ούτε φαντάζεται πως είναι

νά διαλύθηκε στὸν ἀέρα!

κλειδωμένη. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀφέλειά του, νὰ τραβᾷ τέτοια θωρακισμένη πόρτα, πάλι παρηγγεῖται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού βρῶσκονται πίσω της - γιατί δὲ εἶναι μόνο ξύνας. Σκέπτονται, μὲ ἐφιαλτικό τρόπο πὺς ἀσφαλῶς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸν Πλανητάνθρωπο. Πὺς τοὺς ἔχει ξεγελάσει μὲ τὰ κλάματά του.

Πὺς τώρα εἰς γκρεμίσῃ τὴν πόρτα μὲ μιὰ γροθιά καὶ θὰ ὀρμήσῃ καταπάνω τους, νὰ τοὺς κομματιάσῃ. Ἐτοίμαζονται νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, ἀλλὰ δὲν βλέπουν νὰ παθαῖνῃ ἡ πόρτα τίποτα, οὔτε καν νὰ τραντάζεται μὲ πολλὴ δύναμη. Κι' ὁ Πατατράκ τσιρίκει:

—Τὶ ἔπαθε καλὲ; Δὲν ἀνοίγει! Τώρα βρέθηκε κι' αὐτὴ νὰ σκαίωσῃ; Ἐλάτε νὰ μὴ ἀνοίξετε γρήγορα! Τὶ χάσχετε ἐκεῖ πέρα; Γρήγορα σὰς λέω! Τ' ἀδελφάκι μου ἔ-

χει ἀνάγκη ἀπὸ γιαντρά! Ξέχασε πὺς ζοῦσε καὶ... πέθανε! Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους πού πεθαίνουνε! Σ' ἔγχευα τόποθε ἀπὸ... ἰαφρημάδα! Πρέπει νὰ τοῦ πὸ πῇ ἕνας γιαντράς, γιατί ἐμένα δὲν μὲ πιστεύει!

Οἱ συμμορίτες ἡσυχάζουν. Γελοῦν πάλι. Αὐτὸς πού βρισκόταν πρὶν στὸ παραθυράκι τῆς πόρτας, ἀναστενάζει βαρεῖα μὲ ἀνακούφισι.

—Τὸν ἤλθισο!, μὲ γιγρίζει. Μοῦ κοίμε τὸ αἷμα!

—Ἀμ' ἐμένα δὲν μοῦ τὸ-

κοψε; τσιριρίζει ο Πατατράκ, παρεξηγώντας την κουβέντα. Νά τον δώ έτσι τέξα, στο καλὰ του καθουμένου! Έλα-τε ν' ανοίξετε, γιατί δὲν μπο-ρώ ἐγώ!

—Τώρα! Τραβήξου πίσω, τοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

Εἶναι ἀρκετὰ κοντός, μὲ μιὰ ἐλόςωμη λευκὴ φόρμα, σὰν φαρμακιοποιοῦ. Εἶναι ὁ Σάξον ὁ δεσπότης τοῦ τέρατος πρὸ ἀπειλῆς νὰ θυθίσῃ τὸν κόσμος, στὸ αἷμα καὶ στὸν ὀλεθρο.

Φυσικὰ ὁ Πατατράκ δὲν ἔ-χει ἰδέα γιὰ ὅλ' αὐτά. Τὸν προσέχει: μάλιστα, καθὼς μπαίνει στὸ κελλί του, μὲ τὴν ἄσπρη του φόρμα καὶ λέει καταχαρούμενος:

—Γιατρὸς εἶσθε; Ἀχ Ἡρ-θατε πάνω στὴν ὥρα! Νά: Ἐκεῖνος ἐκεῖ εἶναι: ὁ ἀδελφός μου. Δὲν σὰς τὸ λέω ψέμα-τα! Κυττάξτε νὰ δῆτε καὶ μονάχος σας, πόσο μοιάζου-με!

Ὁ Σάξον δὲν τοῦ δίνει ση-μασία. Τὸν παραμερίζει μὲ τὸ χέρι καὶ πηγαίνει καὶ στέ-κεται πάνω ἀπὸ τὸν πεσμένο Πλανητάνθρωπο. Σὰν ν' ἀμ-φθάλλῃ ἀκόμα κι' αὐτός, μ' ὅλο πὺ πολλοὶ ἄλλοι: ὡστόσο ἔχουν διαπιστώσει τὸν θά-νατό του, σκύβει ἀπὸ πάνω του. Ἀκουμπᾷ τὸ χέρι στὴν καρδιά του. Μιὰ ἀγρυπνία λαμψή χαρὰς φωτίζει τὸ βλέμμα του.

—Εἶναι νεκρὸς στ' ἀλή-θεια! ψελλίζει.

—Δηλαδή τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα; ρωτᾷ ὁ Πατατράκ

τρομοκρατημένος.

—Ὅχι περισσότερο ἀπὸ σένα! τοῦ ἀπαντᾷ μεθυσ-τὰ ὁ Σάξον. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς αὐτὸς τὴν ἔχει ... μιὰ χαρά!

Τὰ μάτια τοῦ καημένου τοῦ Πατατράκ φωτίζονται.

—Ἀχ, Παναγίτσα μου, σὰς εὐχαριστῶ!, λέει στὸν κακούργο ἐπίσημον. Ἐχε-τε καρδιά... μάλαμα!

—Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ ὁ Σά ξον μὲ σαδισμό, πέθανε πολὺ γρήγορα κι' ἡσύχασε! Ἐσὺ ὅμως θ' ἀργήσης! Θ' ἀργή-σης πάρα πολὺ νὰ πεθάνης!

Ὁ Πατατράκ γαμογελαῖ, καὶ ὑποκλίνεται.

—Τὸ ξέρω, λέει. Μοῦ τό-πε καὶ μιὰ καφετζοῦ πὼς θὰ ζήσω ἑκατὸ δεκαπέντε χρό-νια, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὸν ντελβὲ πού εἶχε στὸ φλυτζάνι! Βρίσκετε, λοιπόν, πὼς ἔχω τόσο πολὺ καλὴ ὑ-γεία κύριε γιατρέ;

Ἐκεῖνος γελάει μὲ τὴν καρ-διά του. Τὸ ἴδιο κι' οἱ ἄλλοι κακούργοι: πὺ ἔχουν μπη εἰς τὸ κελλί.

—Ὁ κύριος, λέει, στὸν Πα-τατράκ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ, πὼς θὰ μοῦ φέρῃ τὸν Πλανη-τάνθρωπο ἐδῶ μέσα, νὰ τὸν δῶ πεθαμένο, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μύτια! Κράτησε τὸν λό-γο του! Ἡ δύναμί του εἶναι ἀπέραντη! Κρατᾷ, ὅλον τὸν κόσμον μέσα στὴ φούχτα του!

—Μπράβο του!, κάνει ὁ Πατατράκ μ' ἀνυπόκριτο θαυ-μασμό. Ἐμένα ὁ ἀδελφός μου κράταγε ἐμένανε καὶ πετού-σαμε καὶ μοῦ φαινότανε γιὰ

σπουδαίο! Τι θα γίνη όμως με τόν Πήτ;

—Δυστυχώς τίποτα!, του κάνει με ψεύτικο σπαραγμό, ένας απ' τούς υπόλοιπους φοβιάδες. Έχει δυο τρύπες στο στήθος του, από σφαίρες! Δέ διορθώνεται ή βλάβη!

Ο Πατατράκ σουφρώνει, μιὰ στιγμή ανήσυχος τὰ φρύδια. Ύστερα όμως, χαμογελάει συγκαταβατικά.

—Τρύπες από σφαίρες στο στήθος του Πήτ; λέει διασκεδάζοντας.

—Ναι, έξυπνε! Κι' αν δεν πιστεύεις, άνοιξε τὰ στραβά σου, νά τις δής μοναχός σου! λέει σαρκαστικά ο συμμορίτης.

—Μην του άσχημομλάς, του κάνει κοροϊδευτικά ο Σάξον. Δεν βλέπεις τι στενοχωρημένος που είναι; Θές νά μäs πάθη τίποτα και νά τόν χάσουμε;

Και γυρνώντας στον κωμικό νέο, συνεχίζει:

—Νεαρέ μου, θά σ' αφήσω τώρα μόνο με τόν άδελφούλη σου, νά τόν άποχαιρετήσης. Άργότερα τὰ κουβεντιάσουμε!...

—Εύχαριστώ, άποκρίνεται ο Πατατράκ μ' εύγνωμοσύνη. Άν ήταν όλοι οί άνθρωποι έτσι καλοί σαν και τού λόγου σας, ο κόσμος θά ήταν ένας Παράδεισος!

—Κι' αν ήταν όλοι έτσι έξυπνοι σαν κι' έσένανε, του λέει σκασμένος στὰ γέλια ένας απ' τούς συμμορίτες δεν θάχανε άνακαλύψει ακόμα ούτε... τη λήσπη!

—Μπά! Όστε τήν... άνακαλύψανε λοιπόν; μουρμουρίζει κατάπληκτος ο Πατατράκ.

ΤΑ ΓΕΛΙΑ τών κακοποιών άντηχούν ακόμα απόμακρα, ενώ έχει άρκετή ώρα που έφυγαν. Ο Πατατράκ δεν έχει καταλάβει και πολλά πράγματα από τήν έπίσκεψή τους. Τη μιὰ του είπαν πώς ο Πήτ...τήν έχει μιὰ χαρά και τήν άλλη πώς δεν... διορθώνεται ή βλάβη του. Πώς έχει τρύπες από σφαίρες στο στήθος.

Αυτή ή τελευταία σκέψη τόν κάνει νά πεισμώνει. Ξεκουμπώνει τη μπλε φόρμα του Πλανητανθρώπου, τήν παραμερίζει και... βγάζει μιὰ φωνή φρίκης.

Όστε δεν του είπαν ψέματα! Τὰ δυο κόκκινα ρυάκια, βρίσκονται εκεί πέρα! Και τó αίμα δεν έχει πήξει σαν νά μη έχη τρέξει πριν από ώρες αλλά μόλις πριν από λίγο.

Τὰ μάτια του Πατατράκ, ξαναγεμίζουν δάκρυα. Πατά μια κατρακυλάνε τώρα στὰ μάγουλά του. Άκουμπάει μ' άπέραντη τρυφερότητα τó χέρι, πάνω στο άκίνητο στήθος του άδελφού του. Χαϊδεύει τὰ δυο αίμάτινα ρυάκια με μηχανικές κινήσεις, ενώ τó κορμί του συνταράζεται όλόκληρο από τούς λυγμούς. Τὰ δάχτυλά του γίνονται κι' αυτά κόκκινα χωρίς νά τó αντιληφθή.

Σκουπίζει τα δακρυσμένα του μάτια μετά και τα βάφει κι' εκείνα με κόκκινες πιτσιλιές ολόγυρα. Σκουπίζει και τη μύτη και τη βάφει κι' αυτή. Σκουπίζει και το στόμα του και μένει απολιθωμένος. Γλείφει τα χείλια του, καθώς νοιώθει μια παράξενη γεύσι που δεν την περίμενε ποτέ.

—Φαίνεται πώς είμαι κατ'α-έτοιμος για το τρελλοκομείο!, μουρμουρίζει άλλοιθωρίζοντας.

Υστερα, με μια καινούργια σκέψη, άκουμπάει πάλι το ένα του δάχτυλο πάνω στο αίμα του αδελφού του. Το φέρνει στην άκρη της γλώσσας του και... το γλείφει. Το ξαναγλείφει προσεκτικότερα και στο τέλος δηλώνει, με το πιο ήλιθο ύφος του:

—Βυσνώδα!

Ἡ ἔκρηξι

II ΛΗΣΙΑΖΟΥΝ μεσά-μυχτα. Στο Κέντρον Χημικῶν Ἑρευνῶν, ἐπικρατεῖ νεκρική, ἥσυχια. Κανείς ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς ἐργάτες ποὺ δουλεύουν μέσα σ' αὐτό, δὲν βρίσκεται ἐκεῖ πέρα τώρα. Ὅμως παρὰ τὴν προειδοποίησι τοῦ τερατώδους κακούργου οἱ ἀστυνομικοὶ ἀγρυπνοῦν.

Μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν κ. Κόλλινς φρουροῦν πάνοπλο:, ὅλες τὶς ἐπικαίρες θέσεις. Ἀκόμα καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ οἰκήματα τοῦ κέντρου, σ' ὅλη τὴν ἔρημη περιοχή, εἶναι σκορηπόμενα πολλὰ θωρακισμένα ἀμάξια

τῆς Ἀστυνομίας. Μὲ τοὺς προβαλεῖς τοὺς, ἔχουν σχηματίσει ἕναν τεράστιο φωτεινὸ κύκλο ολόγυρα. Ἔτσι, εὔτε κουνούπ: δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ πέσῃ στὴν ἀντίληψί τοὺς. Καὶ ἕνα σωρὸ κἀννες μυδραλλοβόλων καὶ φλογοβάλων, εἶναι ἑτοιμες νὰ ὑποδεχτοῦν κάθε παρότολμο ἐπισκέπτῃ...

Ξαφνικά, ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, ἀντηχεῖ ἕνα βουητὸ ποὺ ὀλοένα πλησιάζει καὶ δυναμῶνεται.

Κανείς δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ γι' αὐτό. Ὅλοι, ξέρουν πὼς εἶναι ἡ πολεμικὴ ἀεροπορία τῆς Ἀμερικῆς. Πλήθος ἀεροπορικοῦ καταδιωκτικὰ, ἔρχονται νὰ προστατεύσουν τὸ Χημικὸ Κέντρο γιὰ τὴν περίπτωση: ποὺ ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς θὰ σκεπτόταν νὰ τὸ βομβαρδίσῃ με ἀεροπορικὴ ἐπίθεσι.

Τὰ λεπτὰ κυλοῦν βασανιστικὰ ἀργά, μετὰ τὴν ἀγωνία τῆς προσμονῆς. Περνοῦν ὁμως. Οἱ δὺο δειχτες τῶν ρολογιῶν κοντεύουν νὰ κολλήσουν στὸ δώδεκα.

Τὰ δάχτυλα, σφίγγονται: ἀσυναίσθητα πὸ πολὺ, ἐπάνω στὶς σκαλοδείες.

Τὰ μάτια προσπαθοῦν νὰ τρυπήσουν τὸ σκοτάδι, ἀκόμα καὶ πίσω ἀπὸ τὸν φωτεινὸ κύκλο τῶν προβολέων.

Ὁ κ. Κόλλινς βρίσκεται στὴν καρδιά τοῦ χώρου, τοῦ Χημικοῦ Κέντρου. Ὁ γενναῖος ἄνθρωπος δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ καθόλου. Ἐχεῖ γυρίσει ἀπὸ γενικὴ ἐπιθεώρησι τοῦ

όλου άμυντικού σχηματισμού και είναι ίκανοποιημένος.

—Απόψε αυτό τὸ τέρας, θά τὴν πῶθῃ!, λέει: στὸν ἀρχιφύλακα Ρόμπινσον, πού εἶναι κοντά του, ἔτοιμος νὰ τρέξῃ, γιὰ νὰ διαβῇ θάσῃ ὅποιον δῆπote ἐντολὴ τοῦ προϊσταμένου του.

—“Ἔτσι πιστεύω, κύριε Ἀστυνόμε!

—Νὰ μὴν «πιστεύς»! Νὰ εἶσαι βέβαιος!, τοῦ λέει χαμογελαστά ὁ Κόλλινς. Θὰ χρειζόταν ἕναν ὁλόκληρον στρατὸ ἀπὸ χιλιάδες ἄνδρες ἢ μιὰ ἀεροπορία ἀπὸ πεντακόσια ἀεροπλάνα, τουλάχιστον γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιτεθῇ...

— Μάλιστα κύριε Ἀστυνόμε.

Ὁ κ. Κόλλινς γυρίζει: καὶ κυττάζει παράξενα τὸν κατὼ τερό του.

—Ἀνησυχεῖς λοιπόν, Ρόμπινσον; Τί ἔχεις στὸν νοῦ σου;

—“Ἄν μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ τὸ πῶ, κύριε...

—Μά... καὶ βέβαια σοῦ τὸ ἐπιτρέπω! Ἀφοῦ σὲ ρωτῶ!

—Θὰ προτιμούσα νὰ πηγαίνατε ἔξω... Κοντὰ στὰ θωρακισμένα ἀμάξια μας... “Οχι, ἀκριβῶς μὲς στὴ μέση τοῦ Κέντρου, πού θρῃσκώσατε!

—Ἐσὺ ἂν ἦσουν στὴ θέσι μου, ἔτσι θὰ ἔκανες Ρόμπινσον; ρωτᾷ ὁ κ. Κόλλινς χαμογελώντας.

—Εἰγώ, κύριε Ἀστυνόμε, ἀποκρίνεται ἐκείνος μὲ δυσκο-

λία ἐγώ... δὲν ἔχω οἰκογένεια! Δὲν ἔχω κόρη!

—Πρέπει νὰ ξέρης ὁμως, Ρόμπινσον, λέει μὲ ἡσυχὴ φωνὴ ὁ κ. Κόλλινς πῶς ἡ κόρη μου θὰ προτιμούσε νὰ μείνῃ ἐδῶ, ὅ,τι κι’ ἂν πρόκειται νὰ συμβῇ, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι μου, γιὰ νὰ σωθῇ!

—Τὸ γνωρίζω κύριε!... Δυστυχῶς!

Ὁ πατέρας, τῆς Ντάινα, στρίβει τὸ κεφάλι του ἀπ’ τὴν ἄλλη μεριά, γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ. Ὑστερα λέει:

—Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ πᾶς ἕνα μὴνυμῖά μου στὰ θωρακισμένα Ρόμπινσον!

—Ἀδύνατον νὰ τὸ κουιήσω ἀπὸ δῶ, κύριε Διευθυντά! ἀποκρίνεται ὁ ἀρχιφύλαξ ψυχρά. “Εχω... στραμπουλήξει τὸ πῆδύ μου!

Ὁ κ. Κόλλινς τὸν κυττάζει μὲ στιγμὴ συγκινημένος. Ὑστερα κυττάζει τὸ ρολόι του.

ΔΥΟ λεπτά μὲνουν μονάχα ὡς τὰ μεσάνυχτα. Τὸ χαμόγελο σβήνει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνόμου. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ καρδιά του ἔχει ἀρχίσει νὰ σφίγγεται ἀπ’ τὴν ἀγωνία. Δὲν φοβάται, βέβαια γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ξέρει ὁμως πῶς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωὴ δεκάδων ἀνθρώπων του. “Ἄν ἔχῃ γελαστή καί, παρ’ ὅλα τὰ μέτρα πού ἔλαβε, ὁ σατανὰς ἐκτελέσῃ τὴ ὑπόσχεσί του, θὰ εἶναι: σὺν νὰ τοὺς ἔχῃ καταδικάσει αὐτός. Τὸ ὅτι θὰ πεθάνῃ μαζί τους, δὲν

τόν παρηγορεί καθόλου...

Κυττάζει πάλι τὸ ρολόϊ του. Μένει ἕνα λεπτό. "Αθελᾷ του μурμουρίζει:

—Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ διατάξω ἐκκένωσι Ρόμπινσον;

—Δὲν προλαβαίνομε πιά, κύριε Ἀστυνόμε!

Ὅλοι ὀλόγυρα, μὲ τὴν ἴδια θανάσιμη ἀγωνία κυττάζουν τὰ ρολόγια τους. Τὰ δευτερόλεπτα χτυποῦν σὰν σφυριές, μαζί μὲ τὶς γενναῖες καρδιές τους. Ἀντικρύζουν τὸν θάνατο κατὰματα ὥστόσο... Μὲ τὰ δάχτυλα σφ.γμένα στὶς σκανδάλες.

Ἡ μεγαλύτερη ἀγωνία εἶναι γιὰ τὸν κ. Κόλλινς. Στρέφει ὀλοῦθε τὸ βλῆμα του κάτωχρος, σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ διακρίνῃ ἀπὸ ποῦ θάρρῃ ἡ καταστροφή. Μιὰ ξαφνικὴ ἀπασιόδεση προαίσθησι τὸν ἔχει φέρεῖ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ φέρω τὰ παρὰ ἐδῶ!, μурμουρίζει. Τοὺς ἔκλεισα μέσα στὴν παγίδα τοῦ σατανᾶ... Αὐτὸς εἶναι ἕνα τέρας! Σίγουρα θὰ βρῇ κάποιον τρόπο!... ὦ Θεέ μου! Τώρα τὸ καταλαβαίνω, πῶς ἔκανα λάθος! Ἀργά! Πολὺ ἀργά!

—Κάνετε ἐκεῖνω ποῦ ἦταν σωστό, κύριε!, φωνάζει χαρούμενος ὁ ἀρχιφύλακας. Τὰ μισάνυχτα πέρασαν!

Μὲ μιὰ ζωερὴ κίνησι ὁ ἀστυνόμενος κυττάζει τὸ ρολόϊ του. Εἶναι ἀλήθεια: Ὁ λεπτοδείκτης ἔχει ξεκολλήσῃ ἀπ' τὸ δώδεκα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ ἕνα.

Μιὰ ἄγρια χαρὰ γεμίζει, τὴν καρδιά του. Ὡστόσο συγροατεῖται. Δὲν δείχνει: τίποτα. Εἶναι μόνο λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη. Ὅλα τὰ ρολόγια δὲν πηγαίνουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. Ποιὸς ξέρει...

Ἀκίνητος μὲ τὴν ἀγωνία, πάντα στὴν καρδιά, περιμένει. Περνᾷ ἕνα λεπτό ἀκόμα. Ὑστερα δύο... τρία... πέντε!

Ἐχει ἡσυχάσει τελείως. Στὸ πρόσωπό του ἀστράφτει ὁ θορίαμβος.

Ὁ Ρόμπινσον τοῦ χαμογελάει εὐτυχισμένος.

—Συγχαρητήρια κύριε Ἀστυνόμε! τοῦ λέει. Ἦταν μιὰ πολὺ μεγάλῃ ἐπιτυχία!

Δὲν προλαβαίνει ν' ἀπαντήσῃ. Ξαφνικὰ ἕνας φοβερὸς ὑποχθόνιος δόγγος ἀκούγεται. Ἡ γῆ χοροπηδαίει σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους. Οἱ καρδιές παγώνουν...

Δραπέτης ἀπ' τὴν κόλασι

ΠΑΤΑΤΡΑΚ ἔχει ἀπομείνει μαρμαρωμένος ὅπως εἶπαμε. Ἐχει ἀνακαλύψει — ἔτσι πιστεύει — κάτι ἐκπληκτικὸ καὶ πρωτάκουστο: Ὅτι τὸ αἷμα τοῦ δίδυμου ἀδελφου του εἶναι... βυσινάδα!

Δὲν προλαβαίνει ὁμως νὰ σκεφθῇ τίποτα περισσότερο, γιὰτὶ ἀκούει ἕνα πνιχτὸ γέλιο ἐκεῖ, ἀκριβῶς μπροστά του. Γουρλώνει τὰ μάτια του ἄλλα τόσα.

Ἐγγαστρίμιθος εἶμαι!

ἀποφάνεται. Γέλασα μέ... τή κοιλιά μου!

Τό γέλιο ἐπαναλαμβάνεται. 'Ο... πεθαμένοις Πλανητάνθρωπος ἀνοίγει τὰ μάτια κι' ἀνασηκώνεται: σιγά - σιγά.

'Ο Πατατράκ πάει νά λιποθυμήσῃ. Τόν ξορκίζει γρήγορα - γρήγορα.

— Πήτ, τραυλίζει, μέ τήν ψυχή στο στόμα, καλύτερα τέζα ἀδελφοῦλη μου, παρά βουρδουλακάς! Κανείς δέν τόθελε νά μάς ἀφήσῃς, ἀλλά τώρα μιάς καί πέθανες δέν κάνει νά τριγυρνᾷς πλέον σ' αὐτόν τόν κόσμον! Μὴν κάνῃς πείσματα!

'Ο Πλανητάνθρωπος φέρνει τὸ δάχτυλο στο στόμα καί κάνει:

— Σισιστ! Μὴ φοβάσαι! Πάτ! Δέ πέθανα!

— Ἄλλοι αὐτά! Πέθανες, καί καλοπέθανες! Τόπε κι' ἐκεῖνος ὁ χρυσός κύριος! - ὁλόκληρος γι' αὐτόν! Τί τραβοκοπιότανε τόσα χρόνια στο Πανεπιστήμιον; Γιὰ νά μὴν ξέρῃ νά ξεχωρίσῃ ἕναν ζωντανόν, ἀπὸ ἕναν πεθαμένον;

— Ἄσε τίς ἀνοησίες Πάτ! Θέλεις λοιπόν, νά κουβαλήσῃς ἐδῶ μέσα ὅλους τοὺς φρουρούς;

— Αὐτὸ θὰ κάνω ἂν δέν καθίσης φρόνιμος στή θέσι σου! λέει ὁ Πατατράκ αὐστηρά. Οἱ καθῶς πρέπει πεθαμένοι δὲ μιλάνε!

'Ο ἀδελφός του ὅμως, δέν τὸν ἀκούει πιά. Ἐχει σηκωθῇ καί παρατηρεῖ ὁλόγυρα τὴ φυλακὴ τους. Πηγαίνει ὡς τὴν πόρτα καί ἐξετάζει: μὲ προ-

σοχή ἔξω ἀπ' τὸ μικρὸ παραθυράκι της. Ὑστερα τρέχει: στὸ ἀντικρινὸ παραθύρο. Οὐτε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ ὁμως μπορεῖ νά διακρίνῃ ψυχὴ ζῶσα...

Μόνον ἕνας διάδρομος διακρίνεται: ποὺ προχωρεῖ καί χάνεται στὸ βάθος ἀνάμεσα σὲ πάτρινους τοίχους. Αὐτὸ ποὺ τοῦ κάνει ἐντύπωσι, εἶναι: ὅτι τὰ πάντα εἶναι φωτισμένα μὲ τὸ ἴδιον ἀπὸ πρὸς, ἀόρατο φῶς. Τὴν ἴδια στιγμὴ, μὴ παρὰ ξενὴ φωνὴ ἀκούγεται, ποὺ γεμίζει ὁλόκληρη τὴν ὑποχθονία πολιτεία τοῦ μεγαλοφυοῦς κακούργου. Εἶναι ἡ ἐκπομπὴ ἐκείνη ποὺ ἀκούστηκε ἀπ' ὅλα τὰ ραδιόφωνα τῆς Ἀμερικῆς καί ποὺ ἀνιματεαδίδετα: καί μέσα στο ἄντρον του, γιὰ νά ἀκούσουν κι' ὅλοι οἱ συμμαριτες.

'Ο Πλανητάνθρωπος τότε, γυρίζει κοντὰ στὸν ἀδελφόν του, ποὺ ἔχει ἀπομείνει μαρμαρωμένος καί τὸν κυττάζει πάντοτε μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Πάτ, τοῦ λέει, κατὰ τὰ φαινόμενα πρέπει νά παραστήσω τὸν πεθαμένον, ὡς τὸ βράδύ!

— Θὰ παραστήσῃς τὸν πεθαμένον, ρωτάει μ' ἀμφιβολία ὁ Πατατράκ, ἢ μήπως τώρα μοὺ παρασταίνεις τὸν ζωντανόν;

'Ο ἀδελφός του χαμογελάει.

— Κάθισε ν' ἀκούσῃς λέει. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω ἀμέσως τί συμβαίνει: καί θὰ σοὺ φύγουν οἱ ἀπορίες.

— Τὰ τὰ ρά, τὰ ρά, τὰ τὰ! Δὲν ἀκούς καλέ; Μωρὲ μπράβο ὕπνος!

Καὶ τὸν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι. Κάθονται κι' οἱ δυὸ σταυροπόδι, στὴ μέση τοῦ παράξενου κελλιού.

ΛΟΙΠΟΝ, ἀρχίζει, ὅταν ἐχθὲς τὸ βράδυ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, κατὰλαβα ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, δὲν εἶχα πάψει νὰ εἶμαι Πλανητάνθρωπος! Κι' ὅμως κάθε φορά, τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου εἶμαι ἓνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος σὰν ὅλους! διαμαρτύρεται ἐντόνως

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν ὅλους!, διαμαρτύρεται ἐντόνως ὁ Πατατράκ. Εἶμαι κάτι... τὸ ἐξαιρετικὸ: Εἶμαι διδύμο ἀ-

δελφάκι τοῦ Πλανητάνθρωπου!

— Μὲ συγχωρῆς! Τὸ ξέχασα! Λοιπόν, Πάτ, δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τὸν λόγον, ποὺ συνέβαινε αὐτό: Στὴ δεξιά μου ὠμοπλάτη εἶχα ἀκόμη ἐκείνη τὴ φοβερὴ πληγὴ τὸ ἔγκαυμα ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἄν μεταβαλλόμουν σὲ κανονικὸ ἄνθρωπο θὰ πέθαινα ἀμέσως. Γιατί ὅ,τι εἶναι σὲ θέσι νὰ κἀνῃ ἔστω καὶ μὴ γὰρ τζουινά, στὸ κορμὶ τοῦ Πλανητάνθρώπου, γὰρ ἓνα κοινὸ ἀνθρώπινο σῶμα, θάνατο τὸ λιγότερο σὰν κεραυνός. Κατὰλαβα πὼς δὲν θὰ ξαναγιγνώμουν ἄνθρωπος πρὶν αὐτὴ ἡ πληγὴ κλείσῃ ὀριστικὰ καὶ

τελείως. Σου τὸ ἀνάφερα αὐ-
τὸ γιατί ἂν δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν
τύχη, τὸ τραῦμα τοῦ ὤμου
μου τώρα δὲν θὰ ἦμουν ζων-
τανός...

— Δηλαδή, ἐπιμένεις πάν-
τα ὅτι... εἶσαι!, τοῦ λέει ὁ
Πατατράκ καχύποπτα.

— Βεβαίως Πάτ! "Ἄκου τὸ
λόγο: "Ὅταν εἶμαι Πλανητάν
θρῶπος, ἔχω ὑπερφυσικὲς ἰ-
κανότητες καὶ ὅλες μου οἱ
αἰσθήσεις εἶναι τρομερὰ ἀ-
νεπτυγμένες. Βλέπω στὸ σκο-
τάδι, ἀκούω ψιθύρους ἀπὸ
δεκάδες μέτρα μακριὰ καὶ ἄλ-
λα πολλά. "Ἔτσι κι' ἐχτές τὸ
βράδυ, τὴ ὥρα ποὺ κοιμόμουν
ἄκουσα κάτι δῆματα νὰ τα-
ράζουν τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία
τῆς νύχτας. Ξύπνησα. Δὲν θὰ
σηκωνόμουν ἀπ' τὸ κρεβάτι
βάβαια. Δὲν εἶναι περίεργο,
νὰ περνοῦν ἄνθρωποι στὸ δρό-
μο, ἔστω καὶ πολλὲς ὥρες με-
τὰ τὰ μεσάνυχτα. Νὰ ὅμως,
ποὺ αὐτὰ τὰ δῆματα σταμά-
τησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα
μας. "Ἀκουσα καὶ κάποιον νὰ
ψιθυρίζει:

«Προσοχή! Κρατᾶτε καὶ
τις ἀναπνοές σας! "Ἄν ξυπνή-
σῃ ὁ Πλανητάνθρωπος εἶμα-
στε χαμένοι!»

Αὐτὰ τὰ λόγια εἰπώθηκαν
ἔξω ἀπ' τὸν δρόμο. Καὶ εἰπώ-
θηκαν ψιθυριστά. "Ὅμως ἐγώ
τὰ ἄκουσα. Μποροῦσα νὰ
τοὺς αἰφνιδιάσω καὶ νὰ τοὺς
πιάσω καὶ τοὺς τρεῖς. Δὲν θὰ
κέρδιζα τίποτα ὅμως. Θυμή-
θηκα τότε τὰ λόγια ἐκείνου
τοῦ Γέρο υ... «"Αφῆσέ του
ἐλεύθερο τὸ πεδίο, νὰ βρῇ αὐ-
τὸς ἐσένα. Τὸ ἀποτέλεσμα,

θὰ εἶναι τὸ ἴδιο: "Ἡ συνάν-
τησι!» Κατάλαβα πὼς δὲν ὀ-

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γῆ ἀναπηδᾷ
κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους...

πήρχε καλύτερη εύκαιρία από αυτή, για να φτάσω ως το άντρον του κακούργου. Πώς όμως θα τους ξεγελούσα; Αυτοί σίγουρα θα με πυροβολούσαν, πάνω στον ύπνο. Μπορούσα να προσποιηθώ πως με χτύπησαν. "Επειτα όμως; "Αν δεν έβλεπαν πουθενά επάνω μου αίμα, θα καταλάβαιναν την παγίδα. "Επρεπε κάτι να βρώ και γρήγορα, γιατί τους άκουγα που ανέβαιναν προς το διαμέρισμά μας. Να μη σου τὰ πολυλογώ, το μόνο πράγμα που βρήκα τρέχοντας στο σαλόνι, ήταν το μπουκαλί της μαμάς, με τή θυσιανάδα. "Ελυωσα δυο βύσινα πάνω σε δυο σημεία του στήθους μου και τ' άφησα να τρέξουν. "Υστερα ξαναγύρισα στο κρεβάτι.

—Είπα κι' εγώ!, κάνει ο Πατατράκ με γουρλωμένα μάτια.

—Πάλι όμως φάνηκαν κουτοί, λέει ο Πλανητάνθρωπος. "Εγώ δεν μπορούσα να ξέρω πόσοι ήταν και γι' αυτό κανόνισα να φαίνονται δυο πληγές. Με πυροβόλησαν όμως τρεις και δεν πρόσεξαν πως ήμια σφαίρα έλειπε... Βέβαια, θα φαντάστηκαν πως κάποιος απ' όλους δεν σημάδεψε καλά.

—Ναί, αλλά το ξέρεις Πήτ κάνει ο Πατατράκ κατάπληκτος, πως το είχες πάρει πολύ επί πόνου το ζήτημα;

—Τι θες να πής;

—Κόντεψες να το πιστέψης κι' ο ίδιος πως ήσουν πεθα-

μέος! "Αφού δεν χτύπαγε ή καρδιά σου. Μη γελάς! Σοβαρά μιλάω!

—Το ξέρω Πάτ!, λέει χαμογελώντας ο Πλανητάνθρωπος. "Εγώ τη σταμάτησα έπιτήδες. Κι' αυτή και τον σφυγμό μου! "Ανάμεσα στις υπερφυσικές ικανότητές μου είναι: πού μπορώ και σταματάω με τη θέλησή μου τη λειτουργία τους, για μερικά λεπτά!... Το μόνο που με σπευχωρεί, είναι πού πήραν κι' έσένα μαζί. "Όταν το πρωτάκουσα να το λένε, παραλίγο να πεταχτώ επάνω και να τους περιποιηθώ όπως τους άξιζε... Κρατήθηκα όμως. Δεν είχα δικαίωμα. Δεν θα ξανάβρισκα άλλη τόσο σπουδαία εύκαιρία. Θάμουν υπεύθυνος για πολλούς θανάτους και αίμα. "Επρεπε να φτάσω εδώ, με κάθε θυσία...

—Κι' αποφάσισες να θυσιάσης έμένα, πού μ' είχες και πρόχειρο!, λέει γκρινιάρικα ο Πατατράκ. "Αν ξανακοιμηθώ στο ίδιο δωμάτιο μ' έσένα, να μου... τρυπήσης τη μύτη!

—Να με συγχωρής πού σε άφησα να κλαίς προηγούμενος και δεν σου είπα τίποτα, λέει χαμογελαστά πάλι ο Πλανητάνθρωπος. Δεν μπορούσα όμως να σου μιλήσω, γιατί έβλεπα εκείνους τους κακούργους πού σε κυττούσαν απ' το παραθυράκι της πόρτας.

—Πώς έβλεπες, αφού είχες κλειστά τα μάτια σου! Με δουλεύεις;

— Όχι, αλλά, εγώ όταν είμαι Πλανητάνθρωπος μπορώ και βλέπω και με κλειστά τα μάτια Πάτ! Όχι, πολύ καθαρά... Σάν νάναι μόνο μια κουρτίνα εμπρός μου!

Ο Πατατράκ πετιέται όρθιος με τις τρίχες του σηκωμένες. Κυττάζει τον αδελφό του έμβρόντητος. — και με το δίκιο του — πώς ίσως δέν ύπάρχει τίποτα στον κόσμο, πού νά μή μπορή νά τò καταφέρη ο Πλανητάνθρωπος. Ξαφνικά λοιπόν τρέχει στο μικρό παράθυρο του τοίχου και άρπάζει: ένα χοντρό σιδερένιο κάγκελο.

— Πήγ, λέει φυσικώτατα. Μου τò κάγκελο σέ παρακαλώ αυτό έδώ... σκολάτα! Έχω ψοφήσει τής πείνας!

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ
έχει τον λόγο του, πού περιμένει ως τò θράδυ, χωρίς νά κάνει τίποτα. Ο κυριώτερος λόγος πού έχει έρθει σ' αυτή τήν κόλαση είναι νά βρή τον ίδιο τον άρχισατανά της και νά τò συντρίψη. Δέν ξέρει ωστόσο αν θά βρίσκεται όλες τις ώρες έδώ μέσα. Τò θράδυ όμως, πού θά έχη νά διευθυνη τήν επίθεση πού αηγγεγίλε, για τò Κέντρο Χημικών Έρευνών, θά πρέπει όπωσδήποτε νάρθη.

Στις έντεκα άκρ:θώς άποφασίζει νά κάνει τήν έξόρμησί του. Τò φώς παραμένει: πάντοτε αναλλοίωτο στο ύποχθόνιο βασίλειο. Έτσι μπορεί νά βλέπη κι' ο Πατατράκ και

νά μή δυσκολεύονται οι κινήσεις του.

— Πάμέ, λέει ο Πλανητάνθρωπος.

— Για πού; ρωτάει ο κωμικός νέος άνήσυχος.

— Πάμε νά συναντήσουμε τον αντίπαλό μας. Θά τόν έμποδίσουμε νά ανατινάξη τò Χημικό Κέντρο!

— Μπράβο μας!, κάνει με έξαρσι ο Πατατράκ. Νά πάς όμως... μονάχος σου! Άπό λόγου μου δέν έχω άντιπάλους κι' αυτός μάλιστα ο κύριος με τήν άσπρη φόρμα, μου φέρθηκε σάν νά ήμουνα παιδί του!

— Καλά, Πάτ. Λοιπόν θές νά μείνης έδώ πέρα μονάχος σου και νάρθουν νά σέ σκοτώσουν;

— Τρελλάθηκες πού θέλω τάτοιο πράγμα; τσρίζει εκείνος τρομαγμένος. Θάρη μαζί σου! Άντε! Έπειδή είσαι σύ! Μπά, κακό πού με βρήκε!

Και τον ακολουθεί μουρμουρίζοντας συνεχώς.

Ο Πλανητάνθρωπος σπρώχνει τή βαρειά σιδερένια πόρτα, με μιá άπλη κίνησι. Η πόρτα άνοίγει μ' έναν ξερό κρότο. Η κλειδαριά της έχει σπάσει: σάν νάταν... ζαχαρένια!

Τά δυò δίδυμα άδελφια βρίσκονται στον έρημο διάδρομο.

Άντιμέτωποι

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ
πηγαίνει βέβαια μπροστά.

Περβούν άρκατους έρημους διαδρομούς και σάλες. Παντού υπάρχει διάχυτο, το ίδιο άόρατο φώς που ύπήρχε και μέσα στο κελλί τους.

Ο άτσαλένιος τιμωρός δέν βαδίζει στην τύχη. Τά υπερφυσικά αυτιά του παίρνουν καιτί άπόμακρούς ήχους που όσο προχωρεί δυναμώνουν ώσπου στο τέλος γίνονται όμιλίες.

Άπέναντί τους, στο βάθος του διαδρόμου είναι μια κλειστή πόρτα. Στο κάτω της μέρες όμως, υπάρχει μια φωτεινή χαρμαίάδα κι αυτό δείχνει πώς πίσω της θά έχη περισσότερο φώς, άπ' ό,τι εδώ πέρα.

Ο Πλανητάνθρωπος βαδίζει πρός τά εκεί στα νύχια των ποδιών του. Ο Παπατράκ τον άκολουθεί με την ψυχή στο στόμα.

Ο πρώτος φτάνει σ' αυτήν. Πλησιάζει τ' αὐτή του στο μέταλλο, άπ' το όποίο είναι κατασκευασμένη. Τώρα άκούει όλοκάθαρα αυτά που λένε άπό μέσα, άν και οι φωνές έρχονται άπό άρκετά μακριά. Ξαφνικά, άνατριχιάζει, γιατί τη μια άπ' αυτές την άναγνωρίζει: Είναι του φοβερού άρχικακούργου και την έχει ξανακούσει άπ' το τρανζίστορ του Παπατράκ και άπό τά άόρατα μεγάφωνα της ύποχθινιας πολιτείας, σήμερα το πρώτ!

Νά, τι λέει ή άποκρουστική αὐτή φωνή:

—Οί δόμτες είναι έτοιμες;

—Μάλιστα Κύριε! άπο-

κρίνεται μια άλλη φωνή. Το ποθητήμένες στη θέσι τους.

—Ωραία!, λέει ο άρχισατανάς. Στις δώδεκα ακριβώς θά πατήσω αυτό το κουμπάκι και το Χημικό Κέντρο θά τιναχτεί στον άέρα!

Ο Πλανητάνθρωπος με την ψυχή όλο φρίκη για την εύκολία που αυτό το διαβολικό πλάσμα, μιλάει για τον όλεθρο εκατοντάδων ανθρώπων, σπρώχνει άνάλαφρα τη σιδερένια πόρτα. Δέν είναι κλειδωμένη. Μια μικρή χαρμαίδα σχηματίζεται στην άκρη της. Προλαβαίνει να δή το χέρι του άρχοντος της κολάσεως που άκουμπάει επάνω σ' ένα κουμπί. Το κουμπί όμως βρίσκειται επάνω σ' ένα μεγάλο ταμπλώ, με χιλιάδες άλλα.

Ο κακούργος λέει πάλι την ίδια στιγμή:

—Νά φράξετε άμέσως τη Δυτική σήραγγα, διαφορετικά ή έκρηξη θά φτάση ως εδώ και θά προσεήση καταστροφής.

—Μάλιστα Κύριε!

Οί άνθρωποί του τρέχουν να έκτελέσουν τη διαταγή του. Βγαίνουν άπό κάποια άντικρυνή πόρτα και χάνονται. Στη μεγάλη σάλα με τά έκπληκτικά έπιστημονικά όργανα, μένουν μόνο δύο: Ο άρχικακούργος και ο Σάξον.

Ο πρώτος γελάει άπαίσια και λέει:

—Έχουν όχυρωθή ως τά δόντια! Έκατοντάδες άεροπλάνα! Άρματα μάχης! Άπό παντού περιμένουν τη επί-

θεσι, ἔκτος ἀπὸ κεῖ ποῦ θάρσῃ! Δὲν φαυτάζονται πὼς ὁ θάνατος βρῖσκεται κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὰ πόδιά τους!

Ὁ Πλανητάνθρωπος ἰσώδε: τρομερὸ θυμὸ νὰ φουντώνῃ μεσὰ του. Ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ τέρατος μετὴν ἀνθρώπινη μορφή. Τὴν τελευταία στιγμή ὁμως κάνει μιὰ σκέψη. Δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς ὁ δαίμονας εἶναι ἀπίστευτα δυνατός. Βρίσκεται μέσα στὸ βασίλειό του. Ποῖος ξέρεῖ μετὰ ποῖον τρόπο, μπορεῖ νὰ καταφέρει νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Κι' ἂν γίνῃ κάτι τέτοιο ἴσως ὕστερα νὰ προλάβῃ νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὸ σατανικὸ σχέδιό του. Ἄν ὁμως περιμένη νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀκριβῶς τὴν τελευταία στιγμή τὰ μεσάνυχτα θὰ περάσουν, δίχως νὰ γίνῃ ἡ ἔκρηξις. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες θὰ φύγουν κι' ἔτσι θὰ γλυτώσουν τουλάχιστον αὐτοί.

Ξανακλίνει λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ περιμένει. Ὅλες του οἱ αἰσθήσεις βρίσκονται σὲ συναγερμό. Ἀρχίζει νὰ ἐξηγῇ στὸν Πατάτροκ ποῦ τρέμει, ἀπ' τὸν φόβο του τί θὰ κάνουν...

Μόλις σ' ἓνα λεπτό, θάνατ ἀκριβῶς μεσάνυχτα. Ὁ ἀρχικακούργος εἶναι πάντοτε μόνος μαζί με τὸν Σάξον στὸ σατανικὸ βασίλειό του.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμή ἀρχίζει νὰ ὑψώῃ τὸ χεῖρ του πρὸς τὸ μεγάλο ταμπλὸ μετὰ τὰ κουμπιά καὶ τοὺς διακόπτες. Δὲν ἀποτελεῖται ὁμως τὴν κίνησίν του. Τὸν σταματᾷ ἡ τρομα-

γμένη φωνὴ τοῦ Σάξον. Ἀκούλουθεῖ τὸ βλέμμα του καὶ βλέπει... ἓνα ζωντανὸ βέλος ποὺ ρίχνεται καταπάνω του, μ' ἀπίστευτη γρηγοράδα.

Κανένα μέρος τοῦ κορμιοῦ του, ὅπως ξέρουμε δὲν εἶναι γυμνὸ. Ἡ παράξενη σπολή του, μοιάζει σὰν σκάφανδρο τοῦ Διαστήματος, κρύβει τὸν κολασμένη ἐκπληξί του. Ὡστόσο ὑψώνει τὸ χεῖρ ἀσπραπιαία καὶ πιέζει ἓνα ἄλλο κουμπὶ ποῦ βρίσκεται στὸ στήθος του. Στὴ στιγμή... ἐξαφανίζεται σὰν νὰ διαλύθηκε σὸν ἀέρα!

Ὁ Πλανητάνθρωπος ποῦ μόνο ἓνα δευτερόλεπτο πρόλαβε νάρθῃ ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν τερατικὸν κακούργο δὲν προλαβαίνει νὰ σταματήσῃ. Μ' ὅλη τὴ φόρα ποὺ εἶχε, πέφτει ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ καντράν ποῦ διαλύεται σὲ χίλια κομμάτια: Σύρματα, σίβεραι λυχνίες ξεριζώνονται καὶ τινάζονται σὸν ἀέρα. Ὁ ἀπασχυνὸς τιμωρὸς βρίσκεται σωρᾶ σμένος ἀνάμεσα στὰ συντρίμια.

Δὲν τὸν στενοχωρεῖ βέβαια ἡ ζημιὰ. Καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ εἶναι ἡ τελειωτικὴ σωτηρία τοῦ Χημικοῦ Κέντρου, ἀφοῦ τὰ σύρματα ποῦ θὰ μετέδιδαν τὸν σπινθήρα ἔχουν, ἀπορρουνδεθῇ.

Τὸν ἀνησυχεῖ μόνον ὁ Σάξον.

Ὁ βοηθὸς τοῦ τέρατος ἔχει κιτρινίσει. Τὰ πόδια του τρεκλίζουν ὥστόσο πολὺ, λές πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ σωριαστῇ κάτω.

—Χάθηκα! Χάθηκα! φελλ
 λίζει σαν τρελλός. Τώρα θα
 τιναχτούμε εμείς στον αέ-
 ρα! Κανείς δεν θα γλυτώσει!
 Κανείς δε μπορεί να φύγει
 πιά! Πέντε λεπτά ζωής!...

Ο Πλανητάνθρωπος δεν
 στέκεται να τον ακούσει πε-
 ρισσότερο. Μια σκέψη τρυπά-
 ει το μυαλό του σαν πυρωμέ-
 νο σίδερο:

—Ο Πατατράκ!

Τινάζεται και μ' ένα χτύ-
 πημα των τιτάνιων ποδιών
 του στη γη, φτερουγίζει σαν
 πουλί, προς την πόρτα απ'
 όπου είχαν φύγει οι άνθρωποι
 του τέρατος. Προς τη «δυτι-
 κή σήραγγα». Γιατί προς τα
 εκεί έτρεξε κι' ο Πατατράκ,
 σύμφωνα με τις οδηγίες του,
 την ώρα που αυτός όρμούσε
 έναντίον του μεγαλοφυούς
 κακούργου.

Τόν συναντάει και τον άρ-
 πάζει στην αγκαλιά του πριν
 εκείνος ό δύστυχος προλάβει
 ν' άνοίξει το στόμα του.

ΣΕ ΔΥΟ δευτερόλεπτα βρί-
 σκονται μπρός στο φράγμα
 που έχουν ύψώσει οι συμμο-
 ρίτες. Η σήραγγα είναι φρα-
 γμένη με ογκόλιθους. Ο Πλα-
 νητάνθρωπος παραμερίζει το
 δίδυμο αδελφό του. Άρπάζει
 τις πελώριες αυτές πέτρες με
 μια εύκολια σαν νάναι χαλι-
 κός και τις τινάζει πέρα. Ο
 Πατατράκ τον παρατηρεί έκ-
 θαμβος.

—Μωρέ μπράβο!, λέει. Έ-
 συ μπορείς να βρής θέσι και,
 ως γερανός!

Σε δυό λεπτά ο Πλανητάν-
 θρώπος έχει άνοιξει μια με-
 γάλη τρύπα στο φράγμα. Άρ-
 πάζει πάλι τον αδελφό του
 και ρίχνεται στο βάθος της
 σήραγγας. Είναι πολύ μα-
 κρύα. Ολόκληρα χιλιόμετρα.
 Όσοπο γι'ά τον Τιτάνα αυ-
 τόν δεν χρειάζεται παραπά-
 νω από άλλο ένα λεπτό να
 φτάσει στο τέρας της. Βλέ-
 πει τέσσερις μεγάλες δόμ-
 βες συνδεδεμένες με ηλεκτρι-
 κά καλώδια σ' ένα μεγάλο ά-
 διέξοδο υπάγειο δωματίο. Για
 καλό - κακό, πριν από ότ-δή-
 ποτε άλλο, τραβάει εκείνα τα
 σύρματα και τα σπάει. Μετά
 αφήνει τον Πατατράκ και όρ-
 μώντας στη όροφή του δωμα-
 τίου, αρχίζει να ξεκολλάει
 όπο κεί με τα χέρια του με-
 γάλους ογκόλιθους. Οι πέ-
 τρες πέφτουν από ψηλά με το
 άσσηκωτο βάρος τους παρασέρ-
 νοντας κι' άλλες μαζί, στην
 πτώση τους. Έδώ ή δουλειά
 είναι εύκολότερη παρά στο
 φράγμα. Τραβώντας έναν τε-
 λευταίο ογκόλιθο σωροί από
 πέτρες και χώματα γκρεμι-
 ζονται και μια μεγάλη τρύπα
 άνοίγει που από πάνω της
 φαίνεται ό ούρανός.

Ο Πλανητάνθρωπος όρμά-
 ει πάλι πίσω κι' άρπάζει τον
 αδελφό του στα χέρια. Μ' έ-
 να έκπληκτικό πήδημα περνά-
 ει μαζίτου από κείνη την τρύ-
 πα και βρίσκεται έλευθερος,
 στον άέρα. Την ίδια στιγμή
 ή γη άναπηδά κάτω από τα
 πόδια τους, σαν άφηνισμένο
 άλογο κι' ένα υπόκωφο θυμω-
 μένο μουγκρητό άκούγεται σα

νά γίνεται σεισμός. Μια πελώρια λάμψη φωτίζει τη νύχτα σαν ήλιος. Έρχεται από μερικά χιλιόμετρα μακρύτερα. Από κεί που βρισκόταν η υποχθόνια πολιτεία του τέρατος. Είναι τόσο τρομακτική η έκρηξις που μετά λίγα δευτερόλεπτα, πυκνές φλόγες και καπνοί αναπηδούν μαζί με πέτρες κι από την τρύπα που βγήκε ο Πλανητάνθρωπος με τον Παπατρόκ. Χαρούμενες κραυγές αντηχούν από όλo-

γυρα:

—Ο Πλανητάνθρωπος!

Κι' ο αστυνομικός Κόλλινς με τον αρχιφύλακα Ρόμπινσον έρχεται τρέχοντας προς το μέρος των δυο νέων μ' ανοχτή άγκαλιά. Όλοι πιστεύουν πως κάθε κίνδυνος έχει περάσει. Η αλήθεια είναι όμως πως σ' εκείνη την έφιαλτική υποχθόνια πόλι, δεν έχουν σκοτωθή όλοι οι κακούργοι. Έχει καταφέρει να ξεφύγει μόνο ένας!

Τ Ε Λ Ο Σ

Απόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΑΓΟΡΑΣΕΣ

τόν τόμο του περιοδικού «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ»: Μην παραλείψης να τον ζητήσεις από τα γραφεία μας, Λέκκα 22, Αθήναι. Είναι το πιο πλούσιο και πιο συναρπαστικό βιβλίο που υπάρχει!

Αμέτρητα ανάγνώσματα, μυθιστορήματα, διηγήματα, εύθυμοι τύποι, γελοιογραφίες! 2.000 τετράχρωμες εικόνες! Σωστός ΘΗΣΑΥΡΟΣ!

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άριθ. τεύχους 6 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός της στοάς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 3

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ή τρομακτική ήττα του από τον ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟ, δεν απογοητεύει τον σατανικό κακούργο, που αποφασίζει να εκδικηθή! Κι' αυτή τη φορά είναι πολύ πιο επικίνδυνος. Πολύ πιο τρομερός! Ή λύσσα του απ' την καταστροφή, τον έχει κάνει να διψάη ακόμα περισσότερο για αίμα και για όλεθρο!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

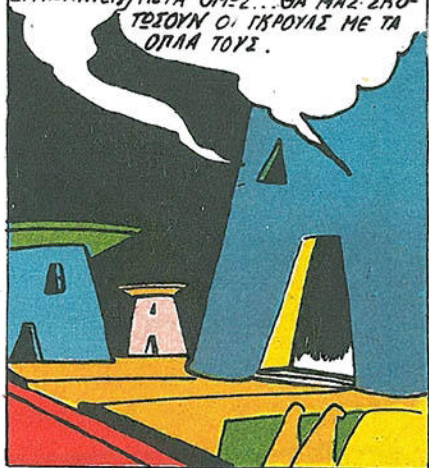
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΟΑ

ΣΕΞΣΤ. ΜΙΛΑΤΕ ΣΙΓΑ! ΗΡΘΑΜΕ ΝΑ
ΣΥΝΝΕΝΩΘΟΥΜΕ ΤΙ ΝΑ ΜΑΝΟΥΜΕ,
ΕΧΟΜΕ ΕΙΚΟΣΙ ΛΕΠΤΑ ΜΑΙΡΟ
ΟΣΟ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΙΣΟΥΛΣ ΓΙΑ
ΝΑ ΦΑΝΕ.

ΕΙΣΑΓΕ ΕΔΩ, ΕΡΟΜΕ ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙΤΕ
ΠΡΙΝ ΑΠΟ Σ' ΕΝΑ ΠΛΑΝΗΤΗ ΣΑΝ ΤΗ ΓΗ.
ΜΑΣ! ΡΕΞΤΕ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΕΠΙΟΛΑ ΝΑ ΤΟ
ΜΑΣ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΠ' ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΜΑΣ...
ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ; ΜΕΤΑ ΟΜΩΣ... ΘΑ ΜΑΣ ΕΚΟ-
ΤΡΙΣΟΥΝ ΟΙ ΓΙΣΟΥΛΣ ΜΕ ΤΑ
ΟΠΛΑ ΤΟΥΣ.

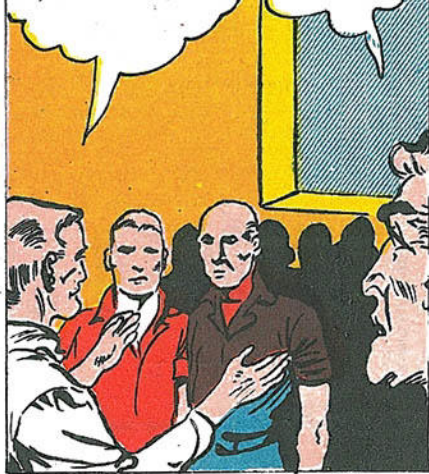

ΠΛΑΥΤΟ. ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΣΤΑΘΗΤΕ! ΕΧΩ ΜΙ-
ΣΤΕ ΜΑΤΟΙΟΝ ΡΟΥ Α ΙΔΕΑ... ΔΕΝ ΧΡΕΙ-
ΝΑ ΒΡΗ ΕΝΑΝ ΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΤΡΟΠΟ ΡΟΥ ΝΑ ΤΟΥΣ ΜΑΣ... ΟΛΟΙ ΜΑΣ
ΡΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΕΧΟΜΕ ΠΝΕΥΜΑ-
ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ. ΣΤΙΜΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ...
ΑΥΤΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΟΠΛΟ ΜΑΣ.

ΦΑΝΤΑΣΤΗΤΕ ΛΟΙΠΟΝ,
ΕΑΝ ΕΝΔΙΣΟΥΜΕ ΟΛΟΝ
ΜΑΣ ΤΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ
ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΨΑΤΕΥΟΥΝ-
ΣΗ, ΤΙ ΘΑ ΜΑΝΟΥΜΕ!

ΧΜ... ΚΑΤΙ ΛΕΣ!
... ΕΑΝ, ΟΜΩΣ
ΕΠΙΤΥΧΗ ΤΟ
ΣΧΕΔΙΟ ΣΟΥ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ